

Het Permanente Hof van Internationale Justitie geïnstalleerd. — Prof. Fritjof Nansen in ons land. — De kroning van Z.H. Paus Pius XI. — Huldiging van Prof. Dr. Blink. — De winter als bouwmeester. — „De Dwaze Moeder”.

No. 34
(8)
22 Febr.
1922.

PER NUMMER
20 CENT.
VOOR WEEK-
ABONNÉ'S
17½ CENT

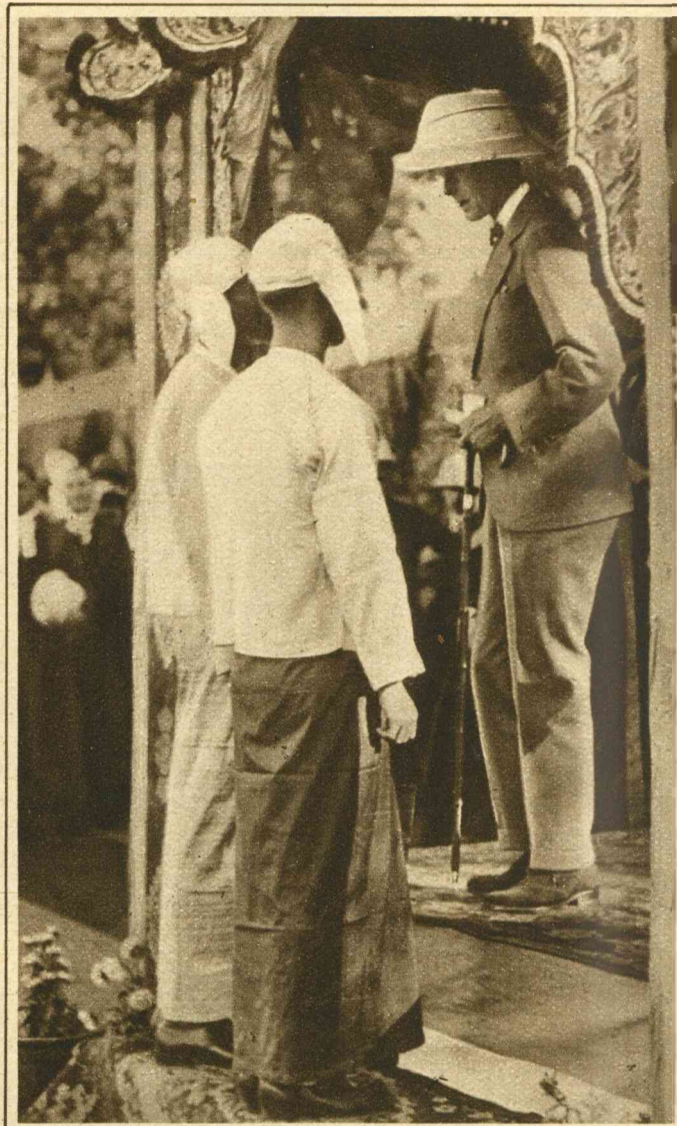
Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

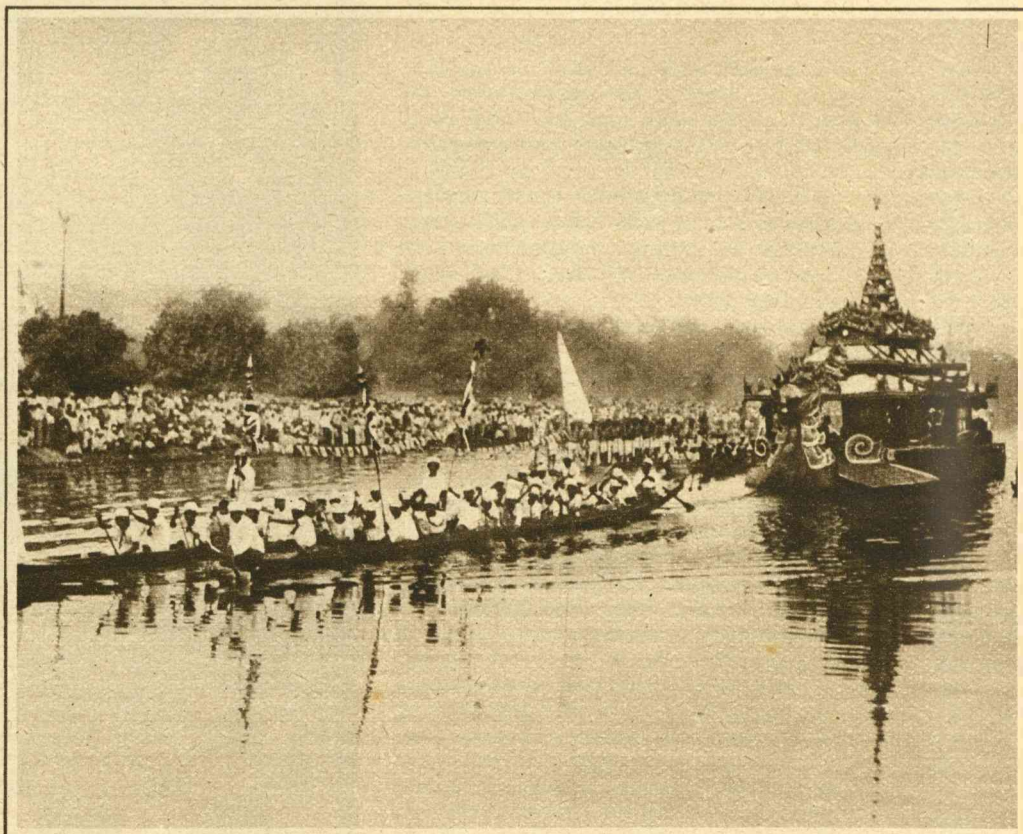
A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

PRIJS
PER
KWARTAAL
f 2.25
FRANCO
PER POST
f 2.50

De Prins van Wales in Engelsch-Indië

Op deze pagina reproduceeren wij een viertal belangrijke foto's van het bezoek van den Engelschen Kroonprins aan Britsch-Indië. Behalve dat deze foto's een interessant idee geven van de gewoonten en gebruiken der inboorlingen, zijn ze ook nog van belang in verband met de onafhankelijkheidsbeweging, die in deze Engelsche kolonie gaande is en die het moederland zeer veel zorg baart. Hierboven: De Prins van Wales passeert in Rangoon een triomfboog. Hiernaast: De ontvangst van den Kroonprins in de universiteit te Rangoon door ingeboren geleerden.

Links: Indische danseressen in hun eigenaardige kleederdracht bij een dans voor den Prins. Rechts: in de koninklijke bark, die door booten met inboorlingen getrokken wordt, begeeft de Prins van Wales zich naar de „roeiwedstrijden”.

DE DWAZE MOEDER

„Stultorum infinitus est numerus.“

Wie de Dwaze Moeder was?

Ze was de moeder van zeer velen . . . vandaar de hierboven geciteerde lijfspreuk, die harer was, en, in 't Nederlandsch overgezet zijnde, te hooren geeft:

Het getal der dwazen is oneindig.

De Dwaze Moeder was niet de naam eener vrouw, maar die eener vereeniging, die ook wel geheeten werd de „Dyonsche Infanterie“. Tegen Carnavaltijd — vandaar dat we U wat van die Infanterie . . . van die dwaze moeder . . . vertellen gaan — kwam ze in actie.

De meer dan eigenaardige vereeniging werd opgericht door de vorsten van het Huis van Kleef en had ten doel 't op touw zetten van zoogenaamde Zotten- of Gekkenfeesten.

Op 't laatst der vijftiende eeuw praalde de dwaze moeder in vollen luister, hare statuten hadden de volle bekrachtiging gekregen der burgerlijke en kerkelijke autoriteiten, der hertogen van Bourgogne en de bisschoppen van Langres. Ze telde meer dan vijftienhonderd leden van allen rang, stand en beroep en onder die allen was de presidente, de Dwaze Moeder, de hoogste in rang. Omringd werd ze met al de pracht eener koninklijke waardigheid, een hofhouding, een Zwitsersche lijfwacht, een garde te paard, beambten van justitie. De Dwaze Moeder oefende zoo'n volstrekt gezag uit, dat hare uitspraken alleen door 't Parlement konden worden te niet gedaan.

De reuzendwerg.

Hare uitspraken werden opgesteld door een griffier, Griffioen genaamd, en droegen de handteekening der Dwaasheids Moeder. 't Papier dezer soms gewichtige documenten was driekleurig, evenals de letters, te weten groen, rood en geel.

't Doel dezer vereeniging was vermaak en dit zocht zij niet alleen aan de maaltijden, bij welke iedere gast z'n eigen schotel moest meebrengen en waarbij ieder aan z'n zucht tot vermaak, humor en satyre den teugel vrij vierde, maar vooral door 't houden van maskeraden.

Carnavaltijd vooral was „de“ tijd der Dwaze Moeder, der Dyonsche infanterie.

Elk lid der vereeniging had 'n masker voor 't gelaat, was gekleed in de kleuren der vereeniging, rood-geel-groen, had op 't hoofd 'n kap met belletjes en in de hand 'n narrestaf, terwijl bovendien ieder de eeretekenen van z'n „graad“ droeg.

De stoet der Dwaze Moeder werd voorafgegaan door vier wapenkoningen, dan volgden praal- en zegewagens van allerlei vorm, de een al zonderling dan de ander; elke wagen werd getrokken door zes paarden . . . ruiters, paarden en wagens waren allen driekleurig. Dan, voorafgegaan door wederom twee wapenkoningen, te midden van 'n overtalrijk hof van beambten, pages en eeredames, de Dwaze Moeder, gezeten op 'n witte hakkenei . . . naast haar werd gedragen de Standaard der compagnie. Deze standaard was 'n geweldig groote driekleurige vlag, waarop 'n zittende vrouw was afgebeeld, getooid met 'n zots-kap, dragend als scepter 'n narrestaf. Om haar heen dartelden 'n schare kleine narren, terwijl de gansche voorstelling werd omcirkeld door de zinspreuk: „Stultorum infinitus est numerus“.

Na 't hof kwamen vijftig ruiters, dan de Griffioen en de rechterlijke beambten, de trein werd besloten door twee honderd Zwitsers.

De „Dwaze Moeder“ in haar door zes in drie kleuren beschilderde paarden getrokken praalwagen. (Naar een oude prent).

Van uit dezen zonderlingen stoet klonken allerlei spot- en schimpliederen, waarin ieder er „tusschen“ werd genomen; zelfs de hoogsten in den lande werden niet gespaard.

De Dwaze Moeder had zich tot taak gesteld wat thans onze spotbladen en pamfletten meenen te moeten doen. Wat men nog heden ziet in onze universiteitsteden, elk jaar, is 'n slap grokje der ommetochten dier Dyonsche infanterie.

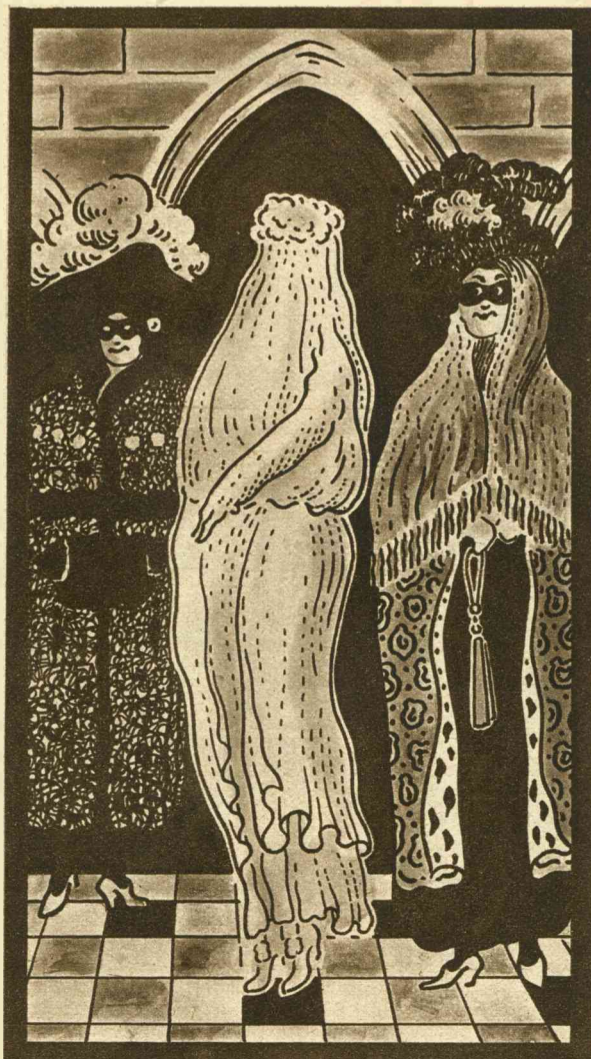
Maar niet alleen tijdens de Carnavalsdagen trok de Dwaze Moeder er op uit: zoodra er in de stad of in den lande 'n

De koning van het Keulsche carnaval in het jaar 1824.

gebeurtenis plaats greep, 't zij 'n ernstige of 'n koddige, 'n plechtige of 'n politieke, werd 'n ontzettend groote wagen, bespannen met zes witte paarden vóórgereden. In dezen wagen bevond zich 'n tooneel waarop de narren de gebeurtenis van den dag vertoonden . . . welke taak soms nog thans is overgenomen door den vertooneer van de Poppenkast.

Het aannemen van 'n nieuwen broeder in deze gemeenschap geschiedde met de noodige plechtigheden en formaliteiten. Staande voor de in hooge zetels gezeten vergadering

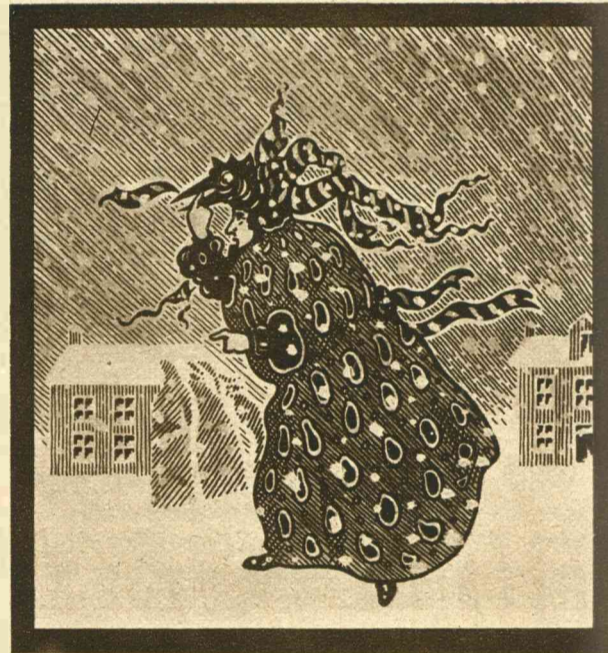

Het huppende spook.

moest hij 'n verhoor „in vers“ doorstaan, waarop hij insgelijks 'n berijmd antwoord had te geven. Werd hij na alzoogewogen te zijn voldoende zwaar of licht bevonden, zoo werd hij gekroond met de zotskap, hij ontving de „bul“ geteekend door de Dwaze Moeder, gecontrasigneerd door den Griffioen, tevens werden hem daarbij denkbeeldige rechten gewaarborgd op goederen en eigendommen, die nergens bestonden.

Er is nog 'n merkwaardig exemplaar van zoo'n „bul“ bewaard gebleven en wel 't bewijs van lidmaatschap van Hendrik van Bourbon, „Eerste Prins van den bloede“, uitgereikt in 't jaar 1626.

Dat in 't bestaan van zulk 'n vreemdsoortige vereeniging de getallen 11 en 13 hun rol moesten spelen ligt voor de hand en zoo is 't dan ook geschied dat de Dyonsche Infanterie op hoog bevel ontbonden werd in 't jaar 1631, van welk jaartal de som der cijfers 11 is, terwijl 't motiveerend edict werd uitgevaardigd door Lodewijk XIII, inhoudend dat de Dwaze Moeder op de zwaarste straffen zou ophouden

De „booze tong“ of kiap-ekster.

te bestaan en 't land in beroering té brengen, dat-ze „niets dan ongerijmdheid was“.

Was dus de Dwaze Moeder ontbonden en rukte met Carnavald de Dyonsche infanterie niet meer uit om zelfs de hoogsten in den lande „de waarheid te zeggen“ en 'n vinnige satyriek kritiek niet te sparen . . . Carnaval wordt nog steeds benut om kwaadaardigheden te debiteeren of iemand ongezoeten de waarheid te zeggen van achter 't beschermend masker, waartoe 't de anonimiteit. Uit den Pruijckentijd dateert dan ook nog 'n masker, de zoogenaamde „booze tong“. 't Bestond uit 'n soort geperforeerde domino met 'n fantasie-tischen vogelkop, herinnerend aan 'n klap-ekster. Niet minder was indertijd gevreesd 't „Huppende Spook“, dat Goethe te Rome zag. Gehuld in witte sluiers verplaatste dit masker zich al huppend om dan met de vrijheid, aan spoken eigen, iemand niet zoo'n heel klein beetje de waarheid te zeggen . . . wanneer ge dan ook wat op je geëerden kerfstok had, bibberde je als 't spooksel op je aankwam hippen!

Gaf ik U als voorbeelden van dames-maskers de Booze Tong en 't Huppende Spook, de heeren maakten vaak van 'n masker gebruik: De Reuzendwerg. Hoe dit masker tot stand kwam laat U 'n reproductie zien naar 'n prent uit die dagen . . . de Reuzendwerg maakte in z'n functie als „nar“ ruimschoots gebruik tot 't debiteeren van rake kwinkslagen of bijtende sarcasmen . . .

Tegenwoordig zijn de tijden veranderd: wel hebben we nog Carnaval maar d a van maken we geen gebruik meer om oude veeten wraaklustig te koelen . . . en onze maskers misbruiken we niet meer tot 't debiteeren van anonieme „vertrouwelijkheden“ . . . Voor ons is 't carnaval slechts 'n onschuldig vermaak . . . of . . . vergis ik me?!

C. A. R. Naval.

Twee Slimme, Oude Vossen

DOOR JAAP VAN BOYL

„Wat heb je, wien ik ontmoet heb, Lies?” vroeg meneer Glas, hoofd van de bekende firma Glas & Co., wolfabrikanten, aan z'n dochter. „Hoe zou ik 't weten, pa?” luidde de wedervraag van de lieve negentienjarige.

„Je kunt het onmogelijk raden: Walman!” „Walman... Walman... o, dat is die vriend van vroeger, waar u wel eens van verteld hebt.”

„Juist, de beste vriend, dien ik ooit heb gehad, al is hij dan ook m'n concurrent. We hadden elkaar in geen vijf jaren gezien, hè, en toen we elkaar op onze vergadering dan ook troffen, was de een niet minder blij dan de ander. 't Zijn werkelijk een paar prettige dagen geweest, die we samen hebben doorgebracht. 't Zijn flinke lui, die Walmans: zaken, zaken en nog eens zaken, en toch altijd vol vrolijkheid en geest. 't Is nu vader en zoon. Die zoon... nou, die mag gezien worden; een ferme kerel!”

„Hèbt u hem gezien?”

„Nee, alleen z'n portret, dat z'n vader toevallig in den zak had. We hebben ook over jou gepraat.”

„Veel eer.”

„En weet je, wat we toen hebben ontdekt?”

„U spreekt in raadsels.”

Even keek meneer Glas z'n dochter door z'n brilleglazen aan, toen nam hij de bril van z'n neus, legde ze op de tafel en liet er z'n handen een ietwat zenuwachtig spel mee beginnen.

„Nou, wát hebt u ontdekt, vadertje?”

„Dat jij en de jonge Walman zoo'n goed paartje zouden zijn.”

krenkt. Die jonge lui wisten het altijd beter; wat was dat nou voor een gezegde! En van dat oogenblik af werkte hij meer in stilte aan z'n plan, waarmee het intusschen niet erg hard opschoot.

Lies, vroeger je reinste levenslust, liep nu dikwijls door huis met starende oogen en zuchtenden mond. Pa scheen erg gesteld te zijn op dat onmogelijke huwelijk; voortdurend plaagde hij er haar mee. Maar ze wou niet, o nee, nooit, nooit, trouwde ze den man, die haar opgedrongen werd. Ze haatte hem met den diepsten haat, die er in haar hart kon leven. Ze verfoeide zijn naam, ze kende hem allerlei leelijke eigenschappen en grove gebreken toe. En met zoo iemand wou haar vader haar laten trouwen! Nooit, nooit en nog eens nooit!

Het zaaisel van papa Glas schoot dus evenmin hard op. Plotseling scheen hij bekeerd te zijn en een poos liet hij Lies met rust.

Toen, op een avond, begon hij: „Lies, nou moeten we eens tot klaarheid komen over je huwelijk...”

„Hè, houd daar nu toch over op,” klaagde ze.

„Ik heb een voorstel. De jonge Walman gaat, zoo schrijft z'n vader me, een paar weken naar Zandvoort. Nu gaan wij ook en dan kun je hem eens zien.”

„O, maar ik wil hem niet zien, ik wil heelemaal geen kennis met hem maken, ik zou me die oogen uit m'n hoofd schamen.”

„Dat begrijp ik en daarom zullen we incognito gaan, als meneer en juffrouw Voortman bijvoorbeeld. Dan kraait er geen haan naar, dat je hem eens hebt geobserveerd. Toe, dat plezier kun je me toch wel doen. Staat hij je niet aan, dan is de zaak voorgoed afgedaan.”

Lies dacht even na.

„Geen kennis maken dus!” — „Absoluut niet.”

„Aangenomen. Maar stel u er niets van voor, want ik veraschuw hem.” — „We zullen zien.”

Veertien dagen later logeerden ze in Zandvoort en spoedig had meneer Glas uitgevischt, wie de jonge Walman was.

Meneer Glas knikte, wou't wel geloovent; Bets vond, dat 't „prettig voor u” was. Zij zelf vond het minder aangenaam: meneer Verbrugge stond haar best aan, maar z'n zoon kon ze best missen.

Den volgenden dag kwam hij: Karel Verbrugge, en maakte kennis met de familie Voortman en viel erg mee. 't Was een ontwikkeld, bescheiden, geestig jongmensch met een regelmatig gezicht en bijzonder mooie oogen.

Vader en dochter voelden zich direct tot hem aangetrokken.

„Hoe bevalt hij u, pa?” vroeg Lies, toen ze alleen waren.

„Gaaf wel.”

„Hij lijkt heel aardig, nietwaar? Hij heeft veel van z'n vader.”

„Dat aardig lijken, daar moet je niet veel op vertrouwen; zulke menschen vallen, als je ze beter leert kennen, altijd tegen. De jonge Walman is niet zoo fors en knap, maar dat is een jongen...”

„Die naar den koekoek mag loopen,” voleindde ze den zin.

„Die de vergelijking met dezen snuiter, voorzover het zijn karakter en zakenkennis betreft, vast wel kan doorstaan. Maar dat telt natuurlijk niet mee.”

„In dit geval niet,” stemde ze toe.

Meneer Glas bemerkte al spoedig, dat z'n dochter niet ongevoelig was voor de attenties van den jongen Verbrugge en hij liet haar af en toe duidelijk blijken dat hem dat niet naar den zin was.

„Ik zal eens naar die lui informeerden,” zei hij.

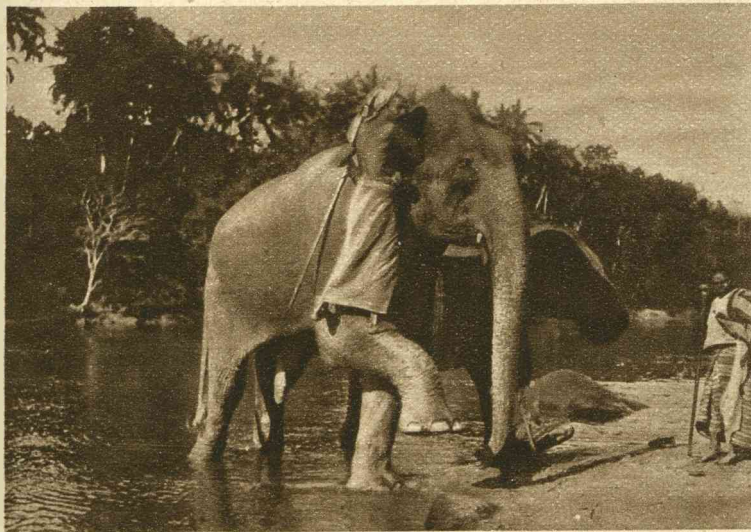
Drie dagen later wist hij, wat voor menschen het waren.

„Ze staan goed bekend, nette lui, maar geen kapitaal en dus... wees voorzichtig Lies... 't is geen goede partij voor je en je zorgt, dat je hem in 't minst niet aanmoedigt tot het koesteren van onvervulbare wenschen, hoor!”

„Hè pa, wat is u afschuwelijk!”

„Waarom? Omdat ik je waarschuw zoo'n armen drommel geen hoop te geven?” — „Omdat u zoo'n geldwolf is.”

„Er bestaat toch nog niets tussehen jullie?” vroeg hij

Gedresseerde Olifanten op het eiland Ceylon.

Hiernaast reproduceeren wij een tweetal interessante foto's van gedresseerde olifanten, genomen te Kandy op het eiland Ceylon. Op de linker kiek ziet men hoe de afgerichte olifant zijn rechter poot in de hoogte tilt, teneinde zijn meester in de gelegenheid te stellen op hem, plaats te nemen. Op de rechter kiek ziet men hoe de dresseur en zijn vrouw ieder op de slurf van een olifant zitten. De dieren hebben juist een bad in de rivier genomen.

„Wat zegt u daar? Nee maar, dat is grappig!”

Lachend stond ze voor hem, overtuigd, dat hij schertste. „Vind je 't zoo'n mal idee?”

„O nee, ik vind het vreeselijk leuk: trouwen met iemand, dien je nooit gezien hebt, waarvan je totaal niets weet... ik lijk wel een of andere prinses,” en ze danste van vrolijke opgewondenheid door de kamer heen.

„Lies, doe nou toch niet zoo dwaas,” gebod hij.

„Dwaas? Dat doet u immers zelf, want u meent er geen sikkepitje van.”

„Dat moet je niet zoo vast zeggen. 't Zou een heel goede partij voor je zijn; de Walmans zijn oer-degelyk en op den duur zouden de twee fabrieken in één hand komen.”

„O, ja, en als 't met de fabriek maar goed gaat, dan is alles in orde. U hebt dus met meneer Walman zaken gedaan en hem uw dochter verkocht; maar dien koop verklaar ik ongeldig, vadertje,” lachte ze.

„Dus je voelt er niet veel voor?” vroeg hij ernstig.

„Och kom, 't is toch scherts; u zet een gezicht, alsof u 't meent.”

„En als ik dat deed... nee, nee, luister eens... als ik 't nu werkelijk van 't grootste belang achtte, dat je den jongen Walman nam?”

„Dan zou ik zeggen: vadertje, neem hem zelf; als ik trouwen wil, zal ik iemand kiezen naar m'n eigen smaak. U wilt me immers toch ook nog niet missen?” en ze vlijde het blonde hoofdje tegen zijn borst aan.

„Kind, we moeten toch eens aan je toekomst denken. 't Was maar een los praatje tussehen Walman en mij, maar ik geloof, dat we allebei wenschen, dat het een feit mag worden. Maar dwingen... dat weet je wel, hè, dat doet je oude vader je niet.”

„Het zou hem niet baten ook,” zei ze.

„Nee, je hebt een eigen willetje; nou, enfin, afgedaan.”

Afgedaan, zoo zei meneer Glas, maar hij handelde er niet naar. Er ontstond een briefwisseling tussehen hem en z'n ouden vriend; waarin ook weldra het teere punt: een huwelijk tussehen Lies en den jongen Walman, werd aangeroerd. De beide slimme, oude vossen sponnen de zaak zoo ver mogelijk uit en toen begon elk van hen propaganda te maken bij eigen kind. De jonge Walman verklaarde na een poosje ronduit, dat hij liever met de schelê werkvrouw, die des Zaterdag de straten rond het huis schrobde, zou trouwen, dan met juffrouw Glas.

„Nou, dan doe je dat maar,” antwoordde z'n vader ge-

„Kijk Lies, dat is hij,” en hij wees een jongen man aan, die voorbijging — „Dat fatje?” vroeg ze.

„Nou, hij ziet er netjes uit.”

„Vadertje, vadertje, waar zijn uw oogen toch? Zou u willen, dat ik met zoo'n mal, aanstellerig ventje trouwde?”

„Mal... aanstellerig... nou, nou... 't moet een ferme kerel zijn.”

„Wie zegt dat?” — „Z'n vader.”

„O, dat wil ik wel geloovent; maar ik zou hem kunnen luchten noch zien. Stel je voor, dat ik met zoo iemand de eerstvolgende vijftig jaren aan één tafel zou moeten zitten! Nee, vadertje, daar komt niets van; ze kunnen, wat mij betreft, den jongen heer Walman stelen.”

Meneer Glas schuddé z'n hoofd en zuchtte.

„'t Spijt me, kind, ik had me van een ontmoeting zooveel voorgesteld.”

Toen sloeg Lies één arm om z'n hals en vroeg: „Och, toe, trek u er niets van aan; ik wil vooreerst nog bij u blijven; ik houd meer van u, dan van een jongmensch zooals die daar, met z'n omgeslagen broekspijpjes en z'n sierlijk wandelstokje.”

„Enfin, 't is nu eenmaal zoo; maar zou 't niet goed zijn, dat we hem tenminste eens één keer gelegenheid geven zich te laten hooren? Hij zou je vast erg meevallen, kind.”

„Als u zoo iets probeert, stap ik dadelijk in de tram en ga naar huis terug.”

Meneer Glas zweeg, overtuigd, dat er met z'n eigenzinnige dochter niets was aan te vangen.

Een dag later raakte hij bij toeval in kennis met een gezelligen meneer, die ook in Zandvoort z'n vakantie doorbracht; Verbrugge, zoo stelde hij zich voor. De beide heeren bevielen elkaar uitstekend en ook Lies, of liever Bets, genoot van de vrolijke verhalen, die de nieuwe kennis opdichtte en ze lachte herhaaldelijk om de geestige zetten, die hij deed.

Toen meneer Verbrugge dan ook voorstelde elkaar vaker te ontmoeten, gezamenlijk wandelingen te maken en elkaar den tijd te helpen korten, was zij de eerste, die haar ingenomenheid daarmee betuigde.

„U zou zich ook wel wat gaan vervelen, zoo alleen,” merkte ze op.

„O, maar morgen heb ik gezelschap.”

„Uw vrouw?”

„Nee, m'n vrouw is gestorven. M'n zoon.”

„Hebt u maar één kind, meneer Verbrugge?”

„Alleen dien zoon; een beste jongen, hoor!”

verschríkt. — „Nee,” antwoordde ze blozend.

„Waarom krijg je zoo'n kleur; wees niet dwaas, hoor! Walman... als je dien hebben wilt...”

„Nee, dien wil ik niet hebben,” riep ze bits...

Ze kon zich aan den invloed van Verbrugge niet onttrekken. Als ze hem maar zag aankomen in de dagen, die nu volgden, sprong haar hart op van vreugde en kleurde een levendige blos haar wangen. En eveneens scheen hij door een onweerstaanbare kracht naar de lieve Bets Voortman te worden getrokken.

Op een keer ontmoette hij haar, alleen.

„Juffrouw Voortman, ik zou u graag eens willen spreken.”

Ze keek hem aan, hulpeloos, maar toch liep ze weldra naast hem over het strand, al verder en verder voort.

Mocht ze hem een onderhoud toestaan... tegen den wil van haar vader? Nee, het mócht niet, en toch wou ze zoo graag hooren, wat de jonge man naast haar zou zeggen.

Ze zou eerlijk tegen hem zijn, volkomen eerlijk. Ze had hem lief, maar ze zou hem vertellen, dat haar vader...

Nadat ze een tijdlang weinig gesproken en veel gedacht hadden, begon hij te vertellen, wat hem op het hart lag... dat hij haar zoo liefhad, zoo heel, héél lief en of ze niet een beetje van hem kon houden.

Zonder het te weten stonden ze stil.

De tranen kwamen haar in de oogen en haar lippen begonnen te trillen; toen opende hij z'n armen en zij vlijde zich aan z'n borst.

Maar dadelijk daarna richtte ze zich weer op.

„Meneer Verbrugge, ik zal u de waarheid zeggen, de volle waarheid: ik heet niet Bets Voortman.”

„Hoe heet u dan?” vroeg hij verwonderd.

„Ik heet Glas, Lies Glas.”

„Wat zegt u daar?” en hij opende z'n oogen vreeselijk wijd.

„Ja, zoo is het, en m'n vader zal nooit z'n toestemming geven tot een huwelijk tussehen ons...”

„Goede hemel, wat een toestand,” zei hij. „Ik heet ook niet Karel Verbrugge; weet u wie ik ben?”

„O, dus u draagt een valschen naam,” riep ze verschríkt.

„Ja, evenals u. Ik heet Hans Walman.”

„Hè... wat...”

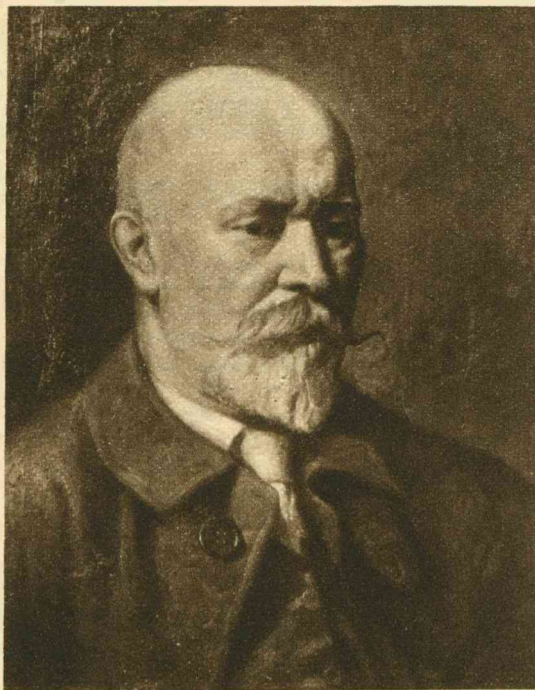
En toen keken ze elkaar een oogenblik héél gek aan.

Maar toen ze later arm in arm en harten overvloeiend van geluk terugkeerden waren er twee, die zich verkneuterden van pret: twee slimme, oude vossen.

„BOSCHWEG”

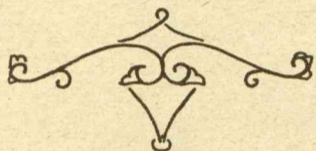
Jhr. A. VRIJTHOFF
IN „PICTURA”

ZELFPORTRET VAN DEN SCHILDER

„BOSCHWEG”

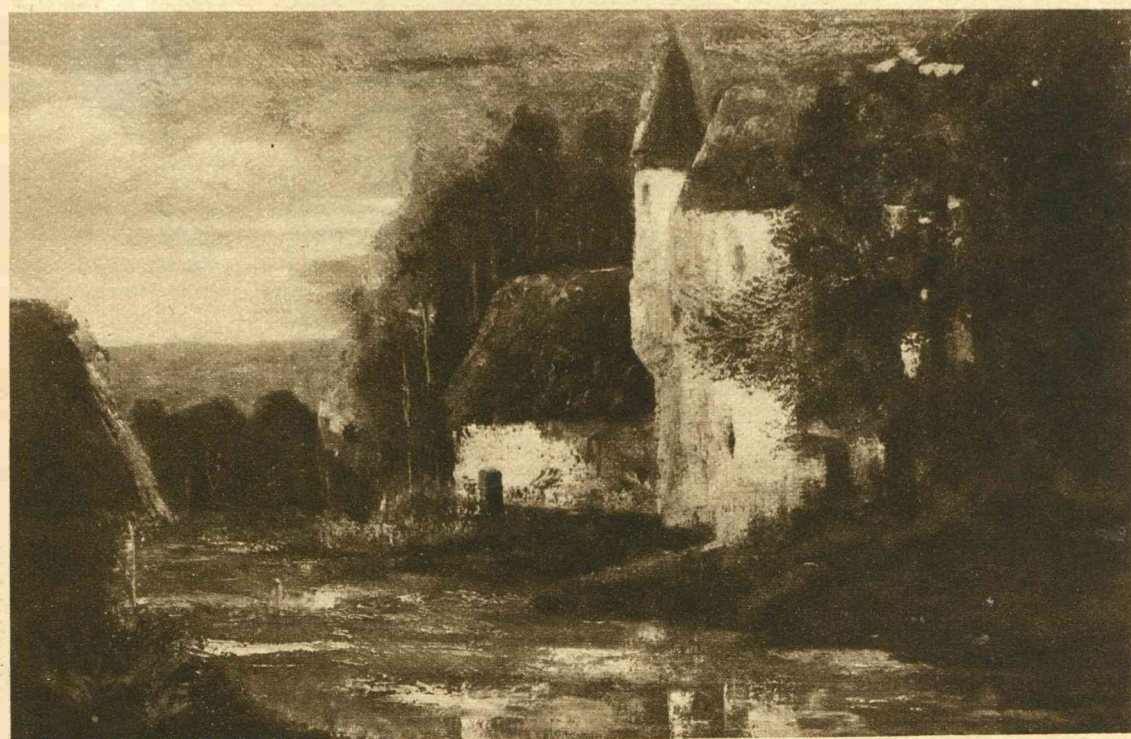
Van het werk dat Jhr. A. Vrijthoff in „Pictura” (Bazarstraat, den Haag) ten toon stelt, heeft het publiek tot nu toe weinig te zien gekregen.

Daar zijn verschillende soorten van schilders in ons land. Er zijn er wier arbeid gewoonlijk tentoonstellingsreizen maakt van Veere tot Nieuwerschans. Maar er zijn er ook wier werk alleen in de collecties van ernstige verzamelaars van moderne kunst wordt aangetroffen. Tot dezulken behoort jhr. Vrijthoff. Dat een kunstenaar van zijn rijpheid, ook in jaren, de openbaarheid niet zocht is stellig voor een deel toe te schrijven aan overdreven bescheidenheid. Maar daarnaast mag niet worden vergeten, dat ook in onze kunstwereld stroomingen heerschen, die tot cliquevorming leiden en tot het uitsluiten buiten bepaalde gemeenschapskringetjes van die broeders van het gilde, die zich een al te sterke persoonlijkheid veroorloven.

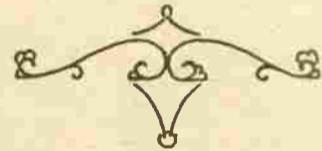
De heer Vrijthoff is ongetwijfeld een persoonlijkheid, vooral in zijn schilderijen. Een criticus zeide van hem, enkele dagen geleden, dat zijn werk beïnvloed was o.m. door dat van Goldvriend. Hoe onjuist een dergelijke bewering is, moge blijken uit het feit dat de beide artisten elkander en hun werk een maand geleden nog niet kenden. Toch is er een kern van juistheid in de opmerking, in zooverre beï-

„HEIDELANDSCHAP”

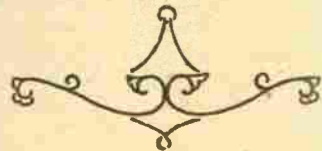
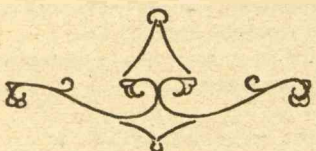
„OUD KASTEEL”

der arbeid zool niet beïnvloed door, dan toch eenigermate geïnspireerd schijnt op de school van Barbizon. Bij Vrijthoff frappeeren nu en dan kleur-effecten, vooral in de „luchten”, die aan de vertegenwoordigers dezer school doen denken, van wier arbeid o.a. het Museum Mesdag zulke schitterende stalen herbergt.

Vrijthoff is een romanticus, Hij schildert niet naar de natuur, maar hij bewaart zijn indrukken, van het Limburgsche landschap meest, en geeft ze terug met zijn eigen visie, met een eigen, wellicht iets mystisch aangelegd, temperament, dat diep gevoel verraadt. Wanneer hij zijn fantasie kan laten inwerken op zijn doeken, dan toont hij zich op zijn best. In de ruim 40 nummers dezer tentoonstelling ontmoet men den ernstigen kunstenaar, den werker, die zijn sentiment legt in zijn arbeid en daarom wellicht voor de massa niet dadelijk verstaanbaar kan zijn. Toch zal, wat hier van zijn arbeid gereproduceerd wordt, vrij stellig ook spreken tot den intelligenten beschouwer. Het is niet modern in het zoeken naar nieuwe methoden van techniek, het is, als men wil, van een school, die voor velen reeds een oude school is. Maar het is de arbeid van een persoonlijkheid, die een eerlijk kunstenaar tevens is.

JÉWÉ

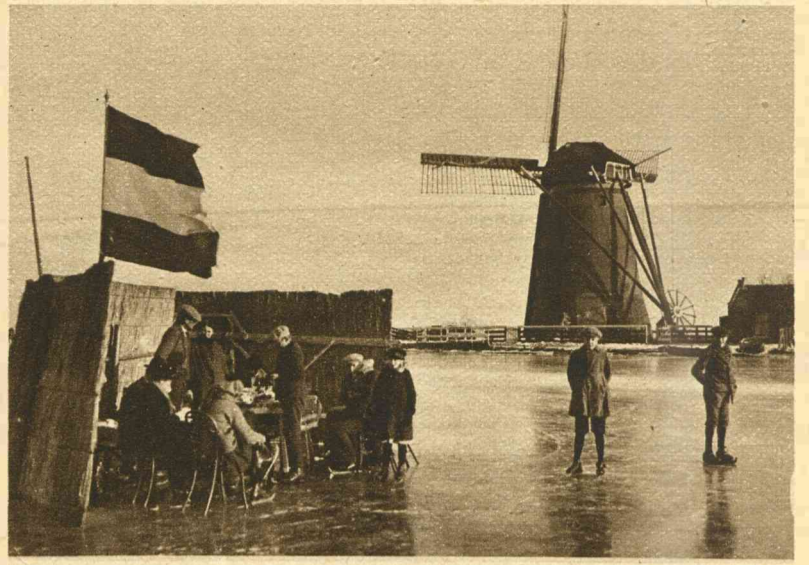
VAN HEINDE EN VERRE

Een herinnering aan de afgelopen ijsperiode.

Links: Zaterdag 11 dezer hield de Nieuwe Leeuwarder IJclub op de stadsgracht te Leeuwarden een hardrijderij voor vrouwen. Zooals men ziet, was de belangstelling enorm. Het was zeker al een tiental jaren geleden, dat de laatste hardrijderij op deze gracht gehouden werd.

Rechts: Een echt-hollandsch ijsstafereel: het koek- en-zoepie.

Schoonrijden voor paren te Deventer.

Zondag 12 Februari werden te Deventer wedstrijden in het schoonrijden op de schaats voor paren gehouden. Onze foto geeft de beide paren, die den eersten en tweeden prijs mochten behalen. V. l. n. r.: Mej. Van Wijngaarden, de heer Van Balen, Mej. Haring en de heer Van Wermeskerken.

Een zeldzaam schouwspel.

Een bijzonder fraai-geslaagde opname van de ijsbergen, die in de Noordzee drijven. De kiek is voor Wilhelmshaven genomen.

Prof. Dr. K. Kuiper †.

Op 68-jarigen leeftijd is te Amsterdam overleden Prof. Dr. K. Kuiper, hoogleraar in de Grieksche taal en letteren en de Grieksche Oudheidkunde aan de Hoogeschool aldaar.

Prof. Dr. Blink zeventig jaar.

Onder zeer groote belangstelling heeft Prof. Dr. Blink zijn 70sten verjaardag herdacht. Talrijke bewijzen van sympathie zijn hem ten deel gevallen. Zoo heeft de Koningin, die als prinsesje van hem les in de cosmografie heeft gehad, een telegram van gelukwensch gezonden, evenals Prins Hendrik. Voorts hebben de Aardrijkskundige Genootschappen te Madrid, Weenen en Lissabon Prof. Blink tot eerelid benoemd, terwijl hij van het Aardrijkskundig Genootschap van Portugal juist dezer dagen de gouden De Magelhaens-penning met keten heeft ontvangen. Voorts is Prof. Blink benoemd tot ridder in de orde van den Ned. Leeuw. Onze foto is genomen in hotel „De Twee Steden”, den Haag op 11 Febr. l.l. bij de receptie, waar hem een huldeblijk is aangeboden, waaraan doer velen in den lande werd bijgedragen. Prof. Blink ziet men op de voorste rij, in het midden (X); naast hem Burgemeester Patijn van den Haag.

L. B. J. Moor.

Zondag 12 Februari vierde de heer L. B. J. Moor, de nestor onzer tooneel-speiers, zijn 85sten verjaardag. Dien dag gewerden hem vele blijken van sympathie.

Links:

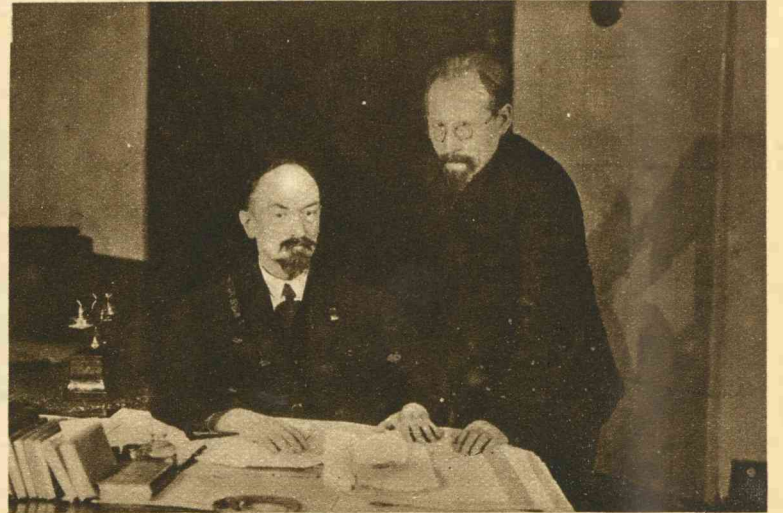
De Theaterramp te Washington (Amerika).

Tengevolge van 'n hevigen sneeuwstorm stortte eenige weken geleden het dak in van het grootste bioscooptheater te Washington. 114 personen werden gedood en talrijke zwaar gewond. Op onze foto ziet men de reddingsbrigade bezig de slachtoffers op te zoeken.

Rechts:

De Conferentie te Genua en Rusland.

Hierboven een foto van George Tsjitsjerin, den voorzitter der russische delegatie voor Genua (zittend) en de chef der russische Pers, Gergory Weinstein.

DE PHILANTHROOP

DOOR ELISE WESSELINK-RUTGERS

„Freddy,” vroeg Mevrouw Polman, „voel je nog altijd je oude detective-neigingen?”
„Wat bedoelt u?” was Freddy Hermans' verbaasde wedervraag.
„Wel, je hebt altijd een bijzondere voorliefde getoond voor al, wat naar geheimzinnigheid zweemt en je, als ik mij goed herinner, zelfs wel eens gewaagd aan een poging tot licht brengen in een raadselachtig geval.”

Freddy zweeg.
Hij ergerde zich aan het klankje van spot en ongelof, dat hij, hoe flauw het ook was, waarnam in de stem van zijn gastvrouw, maar hij kon zijn ergernis niet toonen.

Mevrouw Polman was een vriendin van zijn moeder; zij had hem, een jong, onbeduidend bank-employé, duizend vriendelikheden bewezen, sinds hij zijn betrekking in de stad, waar zij woonde, had aanvaard en haar op aandrang van zijn moeder kort na zijn aankomst had bezocht.

Door zijn collega's werd hij om die relatie benijd; Mevrouw Polman stond in de geheele stad bekend als zeer rijk en zeer weldadig.

„Onzin!” weerde Freddy dan af. „Ik heb haar geld niet noodig!”

„Dat kun je nooit weten!” vonden de vrienden. „Ieder mensch kan in ongelegenheid raken en dan. . . .”

„Dan nog zou ik niet bij haar gaan bedelen!” verklaarde de begunstigde jonge man hooghartig. „Het zou mij ook weinig helpen, denk ik; zij oordeelt streng over jongelui, die verkwestersneigingen hebben.”

„Kom, zij zou je niet in den steek laten, als de nood eens aan den man kwam! Wie een jongmensch minstens driemaal in de week te dineeren vraagt en hem tracteert op schouwburg en concertgebouw. . . .”

„Driemaal in de week? Je raaskalt! Hoogstens. . . .”
„Nu ja, ik wil maar zeggen, dat ik ook wel zoo'n rijke, oude dame tot moederlijke vriendin zou willen hebben!”

Freddy deed geen moeite, om zijn vrienden aan het verstand te brengen, dat hij werkelijke genegenheid was gaan koesteren voor de lieve vrouw, dat hij zijn bezoeken aan haar volstrekt niet als een corvee beschouwde, dat zijn motieven glashelder waren zonder bijgedachte.

Hij vermeed het onderwerp en liet den vrienden hun laagbijd-den-grondsche-jaloelie.

Zoals de zaken stonden, kon hij niet als een stoute jongen opstuiven, toen zij door haar schijnbaar onschuldige vraag een uiterst gevoelige snaar bij hem aanroerde.

Hij had inderdaad detective-neigingen en vleide zich ermee, dat zijn doorzicht, zijn opmerkingsgave, zijn combinatievermogen ver uitstaken boven het peil, waarop die eigenschappen bij den doorsnee-mensch staan.

Misdaden oefenden buitengewone aantrekkingskracht op hem uit, vooral als de motieven ervoor in het duister lagen en aanwijzingen, die tot ontdekking van den dader konden leiden, ontbraken.

Een courantenberichtje, dat van een gepleegde misdaad melding maakte, kon hem tot hevige opgewondenheid prikkelen en zijn hersens onverwijld aan het pluizen en wroeten zetten; als de misdaad in zijn woonplaats was begaan, werd hij door een onweerstaanbare macht gedreven naar de plek, die er getuige van was geweest en het was hem werkelijk eenmaal gelukt, de politie een spoor aan te wijzen, dat langs allerlei kronkelwegjes tenslotte tot arrestatie van den schuldige leidde.

Dit succes had zijn ijver verdubbeld en hij betreurde het, dat hij niet een loopbaan gekozen had, die hem meer gelegenheid bood tot ontwikkeling van zijn speurzinn dan zijn werk in het monumentale bankgebouw hem verschafte, waar hij en zijn collega's als goedgezegelde uurwerken hun dagelijksche plichten en plichtjes met nauwgezetheid vervulden.

Als een zijner vrienden hem op een ongelooflijktoontje naar zijn geliefhebber had gevraagd, zou hij met een raken snauw geantwoord hebben, maar hij voelde, dat hij zich tegenover Mevrouw Polman daartoe niet mocht laten verleiden en toen zij, meenend, dat hij haar niet had verstaan, herhaalde:

„Nu, heb je niet al eens je krachten beproefd aan een geheimzinnig geval?”

antwoordde hij bescheiden:

„Och neen, Mevrouw, het is louter toeval geweest, dat ik in het geval, dat u bedoelt, een aanwijzing kon geven. Maar,” bekende hij eerlijk, „ik stel zeer veel belang in geheimzinnige gevallen, dat spreek ik niet tegen!”

„En je leest bij voorkeur verhalen over misdaden en detective-romans!”

„Dat moest ieder criminalist doen!”

„Waarom?”

„Er is niets nieuws onder de zon! Es ist alles schon dagewesen! Er gebeurt geen misdaad, waarvan niet in de annalen der criminaliteit een analoog geval te vinden is, waaruit aanwijzingen te putten zijn. Het is een eerste vereischte, vertrouwd te zijn met misdadigers-allures, tenminste voor iemand, wiens werk het is, misdadigers op te sporen,” voegde hij er haastig aan toe, vreezend, zich teveel blootgegeven te hebben.

„Ik zal je een brief laten zien, die je ongetwijfeld levendig interesseeren zal,” sprak Mevrouw Polman, zijn betoog onbeantwoord latend. „Maar je moet mij geheimhouding beloven. Wil je?”

„Zeker, Mevrouw!”

„Mijn onbekende correspondent, — ja, de brief is afkomstig van een onbekende — verzocht mij met niemand over zijn schrijven te spreken; ik heb dat tot nu toe niet gedaan, maar het geheim begint mij te drukken, daarom besloot ik, er je oordeel eens over te vragen. Ik schend daarmee geen belofte, want de anonieme schrijver, die zich „een philanthroop” onderteekent, vroeg mij wel geheimhouding, maar ik beloofde niets, dat kon ik immers niet. Dunkt je niet, dat het mij vrijstaat, je te raadplegen, temeer, waar jij mij wel een belofte van geheimhouding gegeven hebt?”

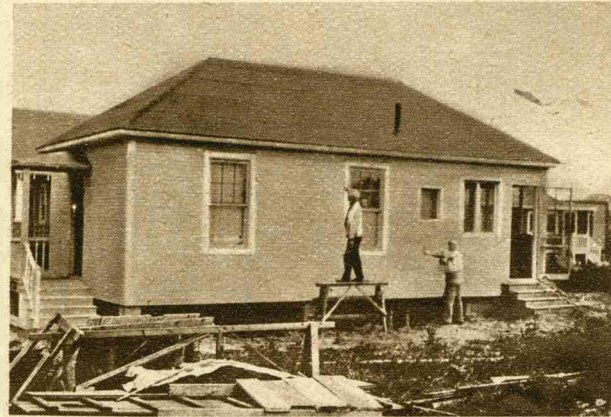
„Natuurlijk hebt u daartoe het recht, Mevrouw!” haastte Freddy te verzekeren, bang, dat zij terugkrabbelen zou. „Mag ik den brief zien?”

„Ik merk, dat het een kolfje naar je hand is!” glimlachte zijn moederlijke vriendin. „Wacht, ik zal den brief krijgen!”

Zij liep naar een kunstig ingelegde, antieke secretaire, opende de klep en nam uit een laatje een couvert, waarin een samengevouwen blad papier stak.

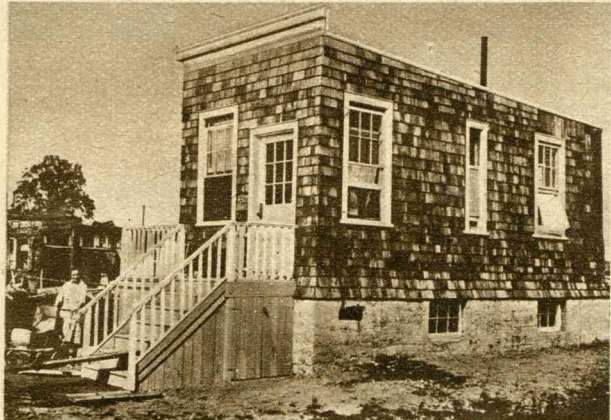
„Ziehier, mijn jongen! Lees dit schrijven eens op je gemak, terwijl ik voor een kopje thee zorg!”

Popelend van ongeduld nam Freddy den brief aan. Als een waardig lid van het amateur-detectiven-gilde bekeek hij adres en poststempel, taxeerde het papier en onderzocht het kleine, klaarblijkelijk door middel van een cent platgedrukte lakje aan de achterzijde, vóór hij het beschreven blad uit de enveloppe trok; hij bezag de onder-

DE WONINGNOOD IN AMERIKA.

Ook in Amerika heerscht tengevolge van de hooge arbeidsloon en de duurte der bouwmaterialen een ernstig gebrek aan woningen. In het land van den Yankee is men echter vóór alles praktisch: men blijft niet bij de pakken neerzitten, maar steekt zelf de handen uit de mouwen en bouwt zijn eigen „home”. Onze foto's geven een paar van die zelf-gebouwde woningen. De bovenste laat een huisje zien, door een kantoorbediende en diens vrouw in de omgeving van New York gebouwd. Ook de andere kiek geeft een aardig buitenhuisje, eveneens door een echtpaar, dat helemaal niet in de bouwvakken was, in de buurt van New York opgetrokken.

teekening, merkte de felle zwartheid van den gebruikten inkt op en las:

—, Mevrouw, uw naam is in de geheele stad bekend als de naam van een vrouw, die eigen fortuin, eigen rust, eigen gemak gaarne opoffert tot heil der menschheid. In naam der lijdende menschheid doe ik een beroep op u, niet op uw fortuin, maar op uw hulp en uw stilzweigendheid.

Binnen korten tijd kom ik bij u en zal u volledig opheldering geven omtrent het groote doel, dat ik voor oogen heb en u de redenen ontvouwen, die mij tot het betrachten van groote geheimzinnigheid nopen; dan zal de zaak, waarvoor ik thans uwe medewerking ga inroepen, geen geheimen meer voor u hebben.

Voorloopig mag ik u geen nadere aanduiding geven dan dat ik lid ben van een internationalen bond, die haar vertakkingen over de geheele aarde heeft, die zich verbetering voorstelt van de ontelbare mistoestanden, waaronder het menschedom zucht, die philanthropie in den ruimsten zin van het woord beoogt, die zich aan het voorbereiden is voor den dag, waarop zijn bestaan wereldkundig zal worden gemaakt, waarop zijn ideeën openlijk verkondigd zullen worden.

En nu mijn verzoek!

Wilt u zoo goed zijn, eenige aangeteekende brieven, die ik u zal toezenden, die voor mij waardevolle stukken bevatten, in ontvangst te nemen en ongeopend te bewaren, totdat ik bij u kom, om u mijn ophelderingen te geven? Ik twijfel niet aan uw goeden wil, om een goede zaak op zoo eenvoudige wijze te dienen! Ik durf niet beloven, dat ik niet later eveneens een aanslag op uw fortuin zal doen, maar dan zal het doel van mijn streven u bekend zijn, dan kunt ge oordeelen, vóór ge u een opoffering getroost. Ik zeg u bij voorbaat dank voor den dienst, dien ge mij, of liever aan de goede zaak bewijst, als ge mijn papieren zorgvuldig bewaart! Mijn naam zou u niets zeggen; ik teeken mij daarom met een benaming, waarop ik in alle bescheidenheid recht meen te hebben: Een philanthroop.”

Freddy Hermans liet den wonderlijken brief zinken.

„Wat denk je ervan?” vroeg Mevrouw Polman, die een kopje thee voor hem neerzette.

„Een nieuwe oplichters-truc!” orakelde hij.

„Maar jongen, de man vraagt mij immers geen geld!”
„Neen, nu nog niet, maar dit is de voorbereiding voor zijn geldvragerij, dat blijkt duidelijk uit zijn eigen woorden.”

„Wat zou hij van plan zijn?”

„Dat weet ik niet; er leiden zoovele wegen naar Rome! Die internationale bond is een pracht-uitvinding.”

„Je oordeelt te haastig, Freddy! Het is immers best mogelijk, dat mannen uit verschillende landen de handen inéengeslagen hebben, om de algemeene malaise te bestrijden.”

„Maar waartoe die geheimzinnigheid, als het doel eerlijk en goed is?”

„Dat weet ik evenmin als jij! Misschien vreest men tegenwerking.”

„Van wie?”

„Nu ja, van menschen, die belang bij die verkeerde toestanden hebben, bijvoorbeeld. Lach je mij uit?”

„Neen, neen! Hebt u een aangeteekend stuk ontvangen?”

„Zeker, al, driemaal!”

„Mag ik eens kijken?”

„Dáár! In dat laadje!” wees Mevrouw Polman.

Freddy wipte op en kwam terug met drie groote, dikgevulde, zwaar-gelakte enveloppen, die hij nauwkeurig bekeek.

„Nu?” vroeg zijn gastvrouw.

„Ik weet niet. . . . ik. . . .”

„De laatste brief kwam vanmorgen; in het begin vond ik het heele gedoe vreemd, maar ik dacht er niet dieper over na en ik berustte erin, pas over eenigen tijd uitlegging te zullen krijgen; maar vanmorgen, ik weet niet door welke oorzaak, drukte het zonderlinge geval mij zoo, dat ik besloot, mijn hart eens tegen een vertrouwd persoon te luchten; ik weet, dat jij in geheimzinnige geschiedenissen belangstelt en daarom koos ik jou uit voor mijn confidenties. De onbekende schrijver kan mij dit moeilijk kwalijk nemen; ik gaf hem geen belofte en hij had maar rekening moeten houden met de babbelzucht, — neen, babbelzuchtig ben ik niet! — maar met het spoedig verontrust-zijn van een oude, alleenstaande vrouw; hij heeft die risico aanvaard en dus. . . .”

„Hij aanvaardde wel zwaarder risico! Hij heeft een valschen naam als afzender opgegeven. Het was een leepe streek van hem, zich „A. Polman” te noemen; daarmee voorkwam hij mogelijke navorschingen van uw kant; iederen anderen naam hadt u voor zijn echten naam kunnen houden! Was de verzoeking, om de brieven te openen, niet groot?”

„Eerst niet, maar nu wel!” bekende zij.

„Zal ik. . . .”

„Neen, neen! Ach, het was maar gekheid! Natuurlijk ben je niet tot een dergelijke indiscretie in staat!”

Toen Freddy Hermans afscheid van zijn gastvrouw nam, beloofde hij haar, het geval nog eens rustig en ernstig te zullen overdenken en haar het resultaat van zijn overwegingen te komen mededeelen en het lachje, dat bij zijn belofte even in haar vriendelijke oogen tintelde, was hem een prikkel tot het inspannen van zijn beste krachten.

Hij peinsde, wikte en wog zonder ander resultaat dan een paar slechte nachten en ongewone verstrooidheid bij zijn werk; het wonderlijke gebeuren was geen oogenblik uit zijn gedachten; hij bleef bij zijn meening, dat het een nieuwe oplichters-truc was, maar hij kon niet raden, wat de philanthroop verder van plan was; hij zou de goede vrouw kunnen beschuldigen van wegnemen van geld uit de haar toevertrouwde couverts en haar dan intimideeren tot afgifte van een som gelds ter vergoeding van het ontvreemde, maar een dergelijke handelwijze zou kinderachtig doorzichtig zijn en ook geen succes hebben bij een cordate vrouw als Mevrouw Polman.

Enkele dagen na zijn bezoek aan zijn moederlijke vriendin zat Freddy Hermans op een vrijen middag met eenige collega's in een café; hij had een courrant opgenomen, waarin hij onder het gepraat der anderen hier en daar wat las.

Plotseling riep hij uit: „Ik heb het! Dat is het!”

„Wat heb je? Wat is er?”

Hij antwoordde niet, greep zijn hoed en rende weg, door zijn verwonderde vrienden voor krankzinnig verklaard.

Mevrouw Polman verschrikte hevig, toen haar jonge beschermeling in groote opwinding bij haar kwam, vergezeld door een rechercheur, die haar vele vragen deed en de haar gezonden brieven verlangde te zien.

Verwijtend voegde zij Freddy Hermans toe:

„Je hadt mij geheimhouding beloofd!”

„Maar, lieve Mevrouw, de man is een schurk, een gemeene dief, die zijn buit op een veilige plaats bewaren wilde!”

„Hoe weet je dat?”

„Hier staat het! In de courrant! Diefstallen op groote schaal! Vermoedelijk door éénzelfden dief begaan! Bij den verdachte werd huiszoeking gehouden, maar er werd niets gevonden! Natuurlijk niets! Daarvoor was hij te slim! Wie zou op de gedachte komen, de gestolen sommen bij u te zoeken? Bij u! Zelfs als men den schurk hier binnen zag gaan, zou niemand u van medeplichtigheid verdenken! Kijk maar! Kloppen de nummers rechercheur?”

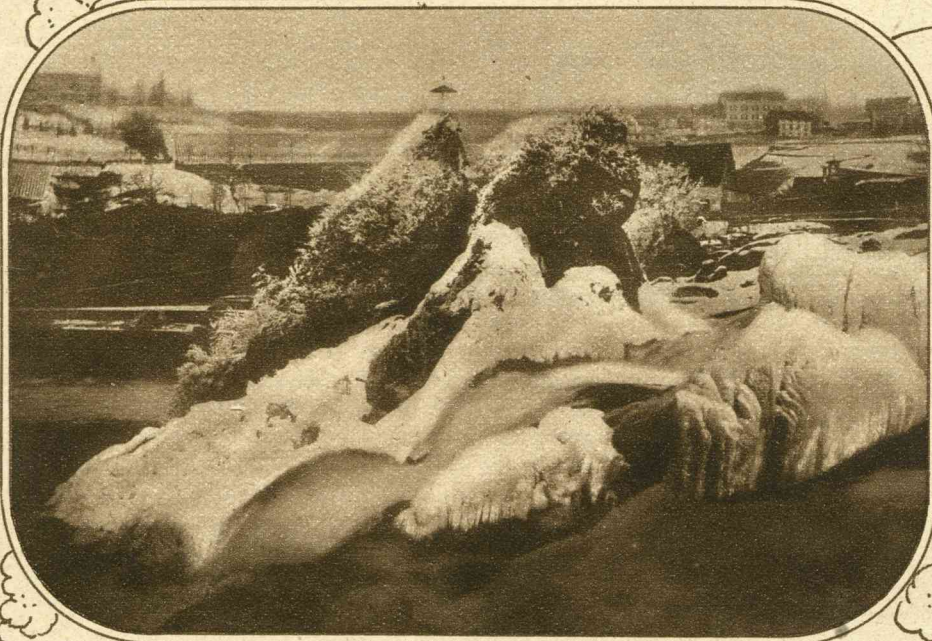
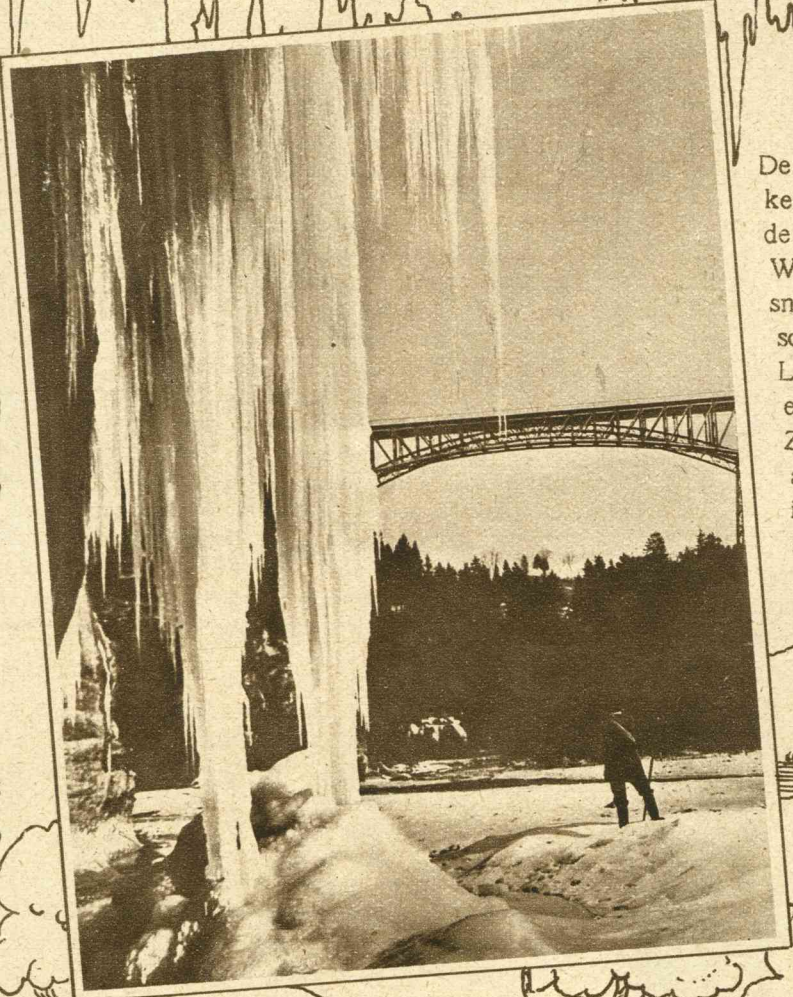
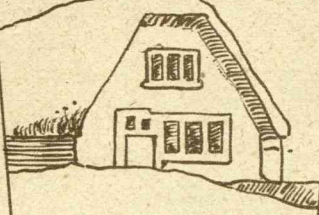
„Zeker, mijnheer! Uw vermoeden was juist! Dit zijn de gestolen bankbiljetten!”

„Hij komt ze overmorgen halen!” deelde Mevrouw Polman met sidderende lippen mede. „Dat heeft hij mij geschreven! Wat moet ik doen? Wat een ellendige geschiedenis! Freddy, ik zal nooit meer om je lachen! Maar wat moet ik doen?”

Twee dagen later werd „de philanthroop” in alle stilte, zonder dat de bureu er iets van bemerkten, in het huis van Mevrouw Polman gearresteerd en opnieuw dacht Freddy Hermans erover, zijn bank-baanje vaarwel te zeggen en beroeps-detective te worden. —

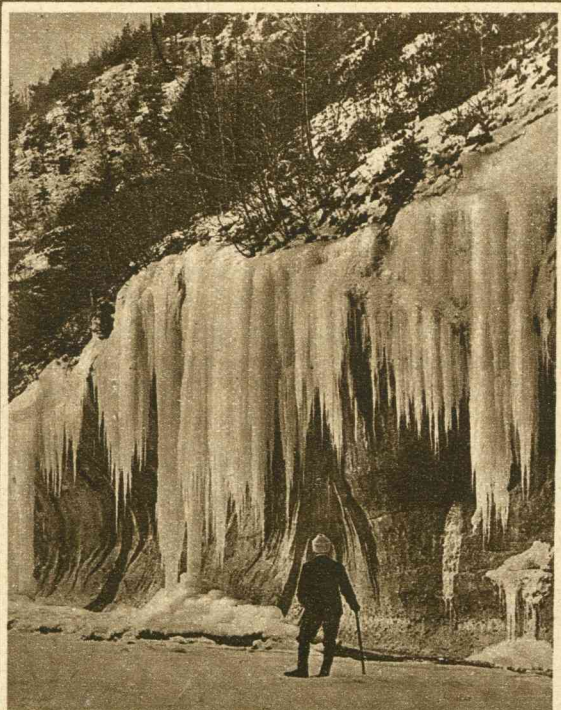
DE WINTER ALS BOUWMEESTER

De foto's op deze pagina spreken meer dan woorden van de grootsche pracht, die de Winter, door middel van sneeuw en ijs, voor het menschelijk oog ontplooiën kan. Links: Het Scharzwasser, een bekende waterval in Zwitserland, die tot reusachtige ijskegels verward is. Rechts: Sneeuw- en ijslandschap in den Harz (Duitschland).

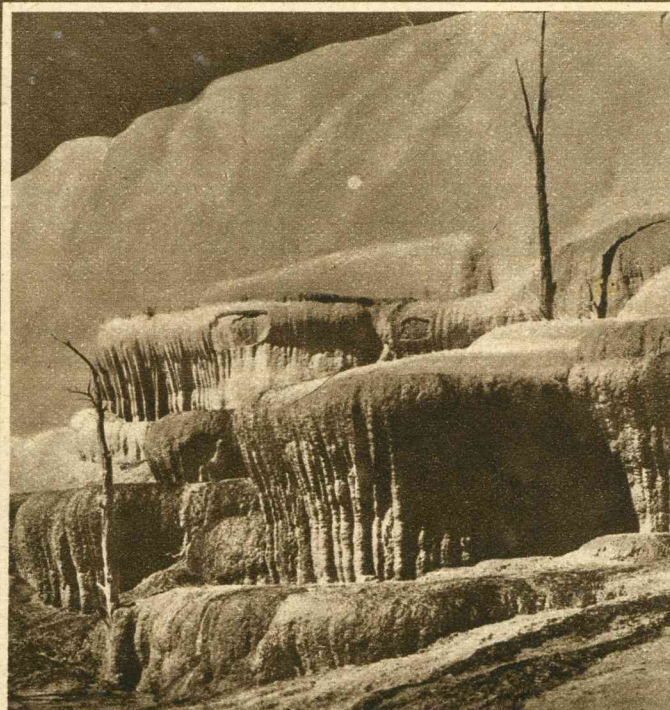

De bevroren waterval van Schaffhausen (Zwitserland).

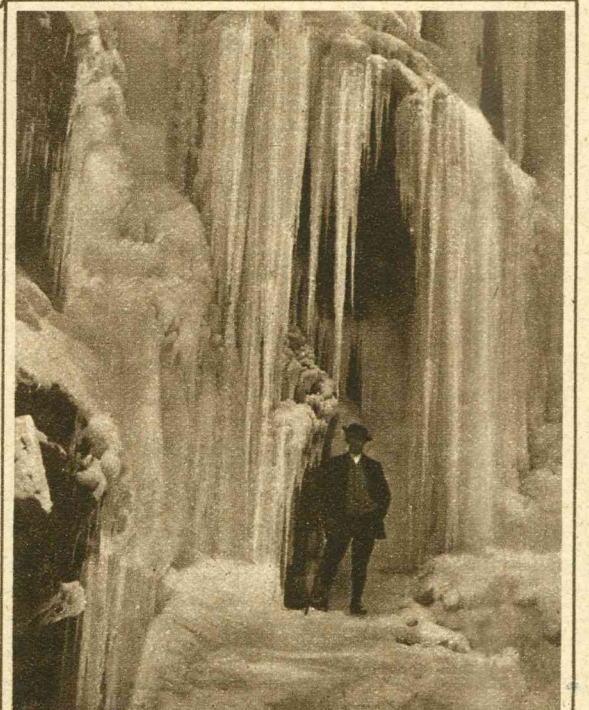
Sneeuw-holen in het Riesengebirge (Duitschland).

Kolossale ijskegels aan de Sense bij Thönschaus (Kanton Freiburg, Zwitserland).

De Jupiter- en Kansee-terrassen aan de Mammoth heetebronnen in Amerika.

Een bevroren waterval bij Brunnen in Zwitserland.

HET GOUDLAND

NAAR HET DEENSCH VAN NIELS MEYN
GEAUTORISEERDE VERTALING

20)

Er ontstond een verwoede strijd. Ek vocht als een Berzacker en het was maar 't best hem niet te dicht te naderen. Hij ving de zware lanzen in de lucht op en brak ze als riet. Met zijn vuisten ontnam hij den vijand zijn zwaard. Hij huilde als een woestijnwolf en beet in het ijzer met gestrekte spieren, terwijl hij de zwaarden boog en oprolde alsof het verslapt palmbladen waren.

Maar er kwamen van alle kanten hulptroepen aangestroomd, die hem insloten tusschen hun schilden, zoodat hij zich ten slotte gewonnen moest geven.

In rinkelende bronzen boeien geslagen werd hij aan zes sterke soldaten overgeleverd, die hem naar den straatweg sleepten.

Ek, afgemat door den strijd, volgde zonder weerstand te bieden. Hij had zich overtuigd dat zijn kostbare schelp ongeschonden in zijn gordel stak. Hij legde die aan zijn oor.

Het suide en kookte, maar hij vond er niets verontrustends in. Hij was bovendien overtuigd, dat hem geen kwaad kon overkomen, zoolang hij zijn talisman bij zich had.

Na de ontmoeting met den grijsaard in de woestijn, had Ek een nieuwe trap van ontwikkeling bereikt; hij geloofde vast en zeker aan zijn eigen kracht; maar zette alle gedachten aan een zuiver fantastisch toekomstdoel uit het hoofd.

Hij had er een voorgevoel van dat het hem goed zou gaan en dat hem groote ondervindingen wachtten.

Daarom hief hij het hoofd op en dwongen zijn trotse blikken de soldaten om hun slavenzweep in den gordel te houden.

De tocht ging door een welig, vruchtbaar landschap. Het eene oogenblik leidde de weg langs groote velden met dhurra en tarwe, en het andere werd die beschaduwde door palmen, waaraan zware trossen rijpe dadels hingen.

Talrijke witte, steenen huizen met plat dak lagen tusschen de velden verspreid. Zij stonden niet, zooals Ek ze vroeger had gezien, bij één, door een muur omringd. Dat was hier geen gewoonte, want geen vijand had zich nog gewaagd naar de uiterste grenzen van het almachtige Minaeërrijk.

Overall waren er diepe kanalen met helder water, dat van groote bassins boven in de bergen naar heel het land geleid werd en vruchtbaarheid verwekte.

Hoe verder men kwam, des te weliger werd het landschap. Groote tuinen, door lage steenen muren omringd, omheinden prachtige paleizen met zuilen van schitterend goud, van verblindend wit marmer, of albast.

Plotseling bleef de aanvoerder van de wacht staan. Een afdeeling zwaargewapende krijgslieden kwam op de maat aangemarcheerd met kletterende zwaarden en rinkelende schilden.

Vooran kwam de hoofdman in een lederen wapenrusting, waar glinsterende gouden loovertjes op vast genaaid waren. Hij stiet een kreet uit, toen hij den geboeiden gevangene gewaar werd, waarop zijn soldaten onder luide kreten van woede kwamen aangestroomd.

Zij hadden Ek herkend.

Het waren Ek's eigen overgebleven soldaten uit het land van Midian, degenen die niet waren neergehouden onder den strijd in de oase, toen Ek uitgetrokken was om de zon te gaan vangen.

Zij waren naar huis geweest om het verhaal te doen van den grooten moed van hun dapperen leidsman en waren nu met een groote versterking weer op weg naar het Noorden om zich te wreken en dood en verderf onder de brutale zonen der woestijn te zaaien.

En toen zagen zij onverwacht Ek weer! De dappere edelmoedige bevelhebber, die altijd zijn deel van de buit aan de soldaten uitdeelde, werd hier behandeld als een slaaf.

De zwaarden schitterden in de lucht en de spieren waren tot den stoot gereed. Tevergeefs verklaarden de bevelhebbers van de wacht dat het een brutale vreemdeling was, die met macht het gesloten land van den heiligen maangod had willen binnendringen, waarin geen vreemdeling levend den voet mocht zetten. Hier hielpen geen verklaringen.

Eks boeien werden los gemaakt en zijn soldaten droegen hem onder luide vreugdekreten terug. In

gestrekten draf ging het naar Karnau terug, naar het paleis van Schahar, den Kabyl.

De vorst had groote deelneming getoond, toen hij hoorde dat Ek waarschijnlijk gevallen was. Daarom was zijn vreugde des te grooter, toen de verloren gewaande plotseling voor hem stond.

De Kabyl kwam juist in zijn paleis terug van een beraadslaging met Koning Piru en hoorde reeds op een afstand de vreugdekreten van de soldaten, die Ek in triomf de stad in droegen. Hij liet Ek dadelijk bij zich roepen en eerde hem door hem te omhelzen en hem zijn zoon te noemen. Heel echt was de groote vreugde van den Kabyl echter niet. Schahar was Ek wel dankbaar, omdat hij hem het leven had gered, maar hij had ook het voordeel van zijn land voor oogen.

Over het geheel was hij tevreden met wat Ek in het land van Midian gedaan had, maar zijn verblijf daar was maar een proef geweest. Er lagen veel grooter en belangrijker opdrachten op hem te wachten.

De Kabyl was van plan om Ek met een gewapend leger naar het land Pun te zenden, de oeroude naam voor de Afrikaansche kustlanden ten Zuiden van de

ARMENZORG IN AMERIKA.

Op bepaalde „verzameldagen" worden in de straten van New York schoenen en andere kleedingstukken in daarvoor opgerichte kisten „geofferd", die dan aan armenhuizen enz. worden geschonken. Zooals uit onze foto blijkt, zijn vooral de dames nogal vrijgevig.

Roode Zee. Daar had n.l. nog een vrij aanzienlijk overblijfsel van het oude Pun-volk de macht in handen, hetzelfde dat vroeger voor den tijd van 't Minaeërrijk de heerschappij had over de geheele kust van de roode Zee. Het Pun-volk was een stoutmoedig handelsvolk, dat de zeeën bevaren had tot aan Indië en China toe, en dat kolonies had aangelegd ver in het Zuiden aan de Oostkust van Afrika.

Zij drongen met hun karavanen in het hart van Afrika door om terug te keeren met ivoor en zwarte slaven.

De Minaeërs hadden hen sinds lang uit Arabië verdreven en van de Roode Zee, en ook van den handel op Indië hadden zij zich meester gemaakt. Maar langs de Zuid-Oost kust van Afrika had het Punvolk nog machtige kolonies, vanwaar zij afgunstig de wegen naar het binnenland bewaakten, evenals de Minaeërs den karavaanweg naar de wierooklanden en naar Egypte en Syrië sterk bezet hielden.

De laatste Punkolonies waren den Minaeïschen vorsten een doorn in het oog, maar tot nu toe waren zij er niet in geslaagd om hen ernstig aan te vallen, want dat Punvolk was slim en had de wilde inboorlingen van het vasteland op zijn hand.

Daarom had Schahar een stoutmoedig plan gevormd. Een geheel nieuwe strijdsman was er noodig om die gevechten te leiden. Een man van vreemden, onbekenden oorsprong, aan wiens naam veel schrik en angst verbonden was.

Daartoe had hij Ek bestemd. Daarom was hij terneergeslagen geweest toen men hem was komen vertellen dat Ek waarschijnlijk gesneuveld was. De machtige Koning Piru had juist een gewillig oor verleend aan zijn plannen met Ek en had toegestaan dat Ek, hoewel van vreemden oorsprong, het anders zoo nauwgezet afgesperde land in het Zuiden, betreden zou.

Daarom was de vreugde van den Kabyl over Ek's terugkomst niet geheel onzelfzuchtig geweest, maar Ek deed de feestelijke ontvangst weldadig aan.

Hij werd het voorplein van het paleis over geleid, dat aan drie kanten door lage gebouwen met open galerijen van albasten zuilen met gouden kapitelen omringd was. Heel het plein was geplaveid met vierkanten van zwart en wit marmer, en in het midden was een kom met een klaterende fontein die de illusie van een heerlijke koelte verwekte. Aan de twee lengtezijden bogen palmboomen zich over de zuilengalerijen heen, en klommen groene wijnranken tegen het witte albast op.

Beschermd door een vlamvend verguld afdak, door zuilenrijen gedragen, stond er de li fwacht. Het was 'n groote schare van pikzwarte krijgslieden in zilveren wapenrusting, en met den blanken sabel in de hand.

Aan den overkant van den ingang, waarvan het portaal door een dubbele metalen poort werd afgesperd, verhief zich een colonade van zware, glimmend gepolijste karnoolzuilen die het plein van den tuin voor het groote paleis afscheidde.

In dezen tuin stonden de schoonste boomen en struiken uit allerlei vreemde landen, waarmee het rijk in verbinding stond. Zij waren met veel kunst geplant, zoodat de eigenaardigheid van iederen boom of struik afzonderlijk zeer goed uitkwam.

Tusschen de boomen en struiken was sappig groen gras gezaaid en geurden bloemen die van kleuren schitterden. Smalle paden door wit marmer afgezet met een rand van goud, leidden van de colonade naar een breede marmeren trap voor het paleis.

Hier en daar waren vierkante visvijvers aangelegd, waar de zeldzaamste visschen rondzwommen. Er waren goudkarpers van China en bloedroode alen van de Middellandsche Zee, en in een groote kom zwommen zwarte, gekwabde meervallen en licht gele, zwartgeklepte alen uit onbekende rivieren in het binnenland van Afrika.

Deze leelijke, slangachtige visschen hadden een merkwaardige eigenschap, die niemand verklaren kon, maar waar de Kabyl gebruik van maakte als hij zijn vreemde gasten amuseeren wilde.

Het was n.l. dikwijls gewoonte, dat men bij feestmalen voor het eten met de gasten naar de vijvers en vischkommen ging, waar de gasten zelf een keus konden doen welke visch zij het liefst gebruiken wilden. Hetzelfde gebeurde met andere dieren en vogels.

Als een gast een gazel wilde hebben die in de groote hertenkamp rondsprong, wierp een slaaf het dier een strik om den nek en bracht het naar den kok.

Verkoos men een pauw of een zangvogel dan suisde er op een wenk van den Kabyl een pijl door de lucht en viel de vogel op het grasveld.

En de visch, die uitverkoren werd, werd dadelijk gevangen. Maar als men bij de kom met de leelijke slangvisschen kwam, kregen de begeerige gasten een zilveren vork met stompe tanden in de hand en als zij de leelijke dieren in de diepte daarmee prikten, gebeurde er iets bijzonders. Het was gebeurd dat zelfs sterke en dappere krijgslieden het uitgedild hadden en dat de hand, waarmee zij den zilveren vork hadden vastgehouden, nog lang gevoelloos was gebleven.

In het oog van den Kabyl en diens gasten bezaten de slangalen een eigenaardige tooverkracht.

In onze dagen zou een geleerde natuurvorscher den merkwaardigen *electricischen* aal herkend hebben, die in de rivieren van Midden-Afrika voorkomt en wiens ontladingen zoo sterk kunnen zijn, dat de electricische stroom, als zulk een aal aanbijt, zich aan den hengel mededeelt en den arm van den visscher verlamt.

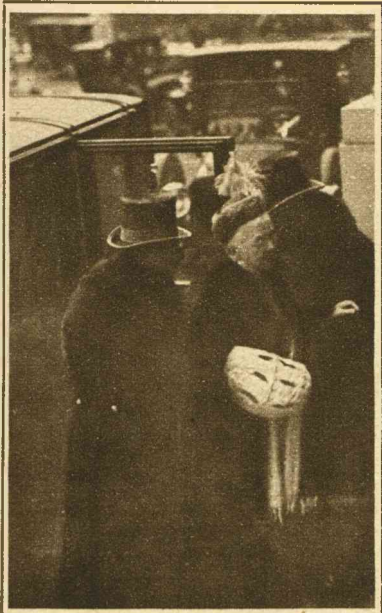
Ek werd ontvangen door een schare slaven, die hem naar een badkamer brachten, waar geurende wateren goldden in een bassin van glinsterend wit marmer. Na tafel werd hij gezalfd en in prachtige kleeren gehuld, waarop hij naar de ontvangzaal van den Kabyl gebracht werd.

Als in alle paleizen in het Zuiden waren de zalen eigenlijk groote pleinen, tusschen hoge muren gelegen. Langs de schitterende versierde wanden, verhief zich op hooge zuilen een soort afdak, maar in het midden van de zaal zat men geheel in de open lucht. Overdag beschermden gestreepte zijden draperieën tegen de hitte der zon, maar 's nachts scheen de zoldering van donker blauw fluweel met fonkelende sterren bezaaid.

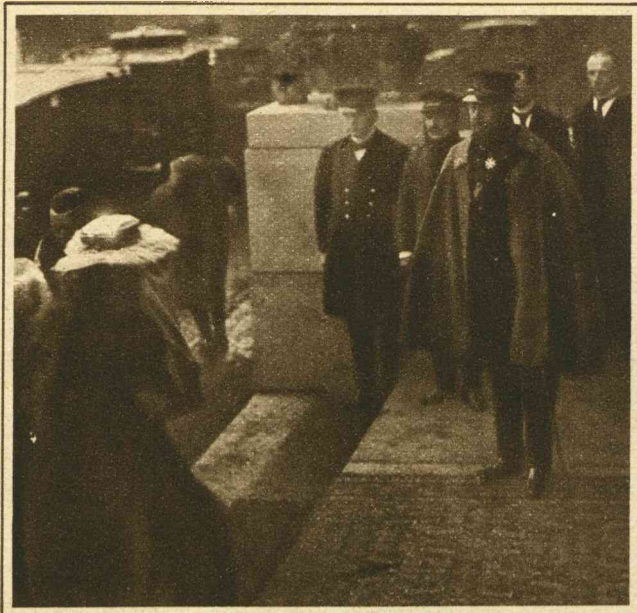
Ek werd door den Kabyl en de andere voorname gasten ontvangen; heel de schare werd naar de eetzaal geleid, waar een overvloedige maaltijd aangeboden zou worden aan de kostbare, lage tafels. De gasten strekten zich op zachte kussens uit, terwijl zilveren lampen hun gedempt licht over de zaal uitspreidden en de witte albasten muren verlichtten, die versierd waren met zeldzame, gekrulde gouden ornamenten tegen een achtergrond van fijn bewerkte glazuren tegels. Groote wierooklampen zonden blauwachtige rookwolken omhoog, terwijl door ingenieuze zilveren buizen de geuren van de bloemen in den tuin naar binnen stroomden.

(Wordt vervolgd)

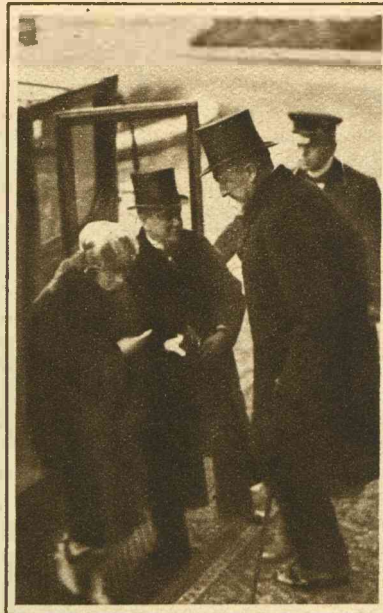
Het Internationale Gerechtshof Geïnstalleerd

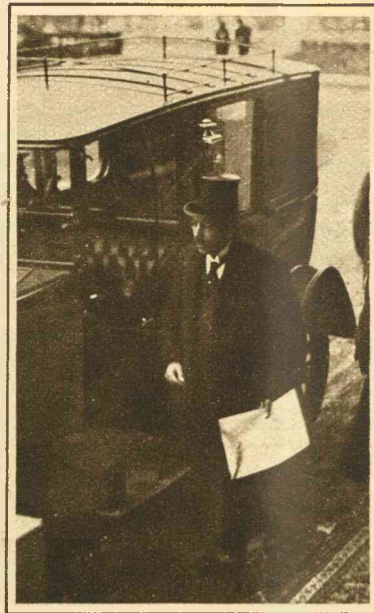
De aankomst van H. M. de Koningin-Moeder.

Aankomst van H. M. de Koningin en Z. K. H. Prins Hendrik.

Aankomst van Sir Eric Drummond, Secr.-
Generaal van den Volkenbond.

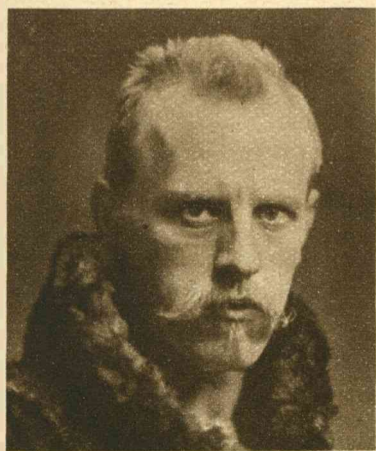
Aankomst van Minister Van Karnebeek.

Onder buitengewone blijken van belangstelling had Woensdagmiddag 15 Februari in het Vredespaleis te 's-Gravenhage de plechtige installatie plaats van het Permanente Hof van Internationale Justitie, waarmede naar verwacht mag worden, een nieuw tijdperk in de betrekkingen tusschen de volkeren werd geopend. — Hierboven een aantal snap-shots, genomen bij de aankomst van verschillende hooge belangstellenden.

Het Internationaal Gerechtshof geïnstalleerd.

Hierboven een foto, gemaakt gedurende de installatie van het Permanente Hof van Internationale Justitie in het Vredespaleis. De foto werd genomen op het indrukwekkende oogenblik, dat de rechters den eed aflegden, en alle aanwezigen zich van hun zetels verhieven. V.l.n.r. de heeren Negulesco, Anzilotti, Altamira, Nyholm, Weis, Loder (president), Finlay, Moore, Oda, Huber, Beichmann en Hammarskjöld (griffier).

Prof. Fritjof Nansen,

Hooge Commissaris van het Internationaal Comité voor Hulpverlening aan Rusland, vertoef oogenblikkelijk in ons land, teinende een beroep te doen op onze Regeering en ons volk, om den hongersnood in Rusland te helpen lenigen. Het portret hierboven is uit zijn bekende werk „In Nacht en ijs”, uitgave van A. W. Sijthoff's Uitg.-Mij. te Leiden.

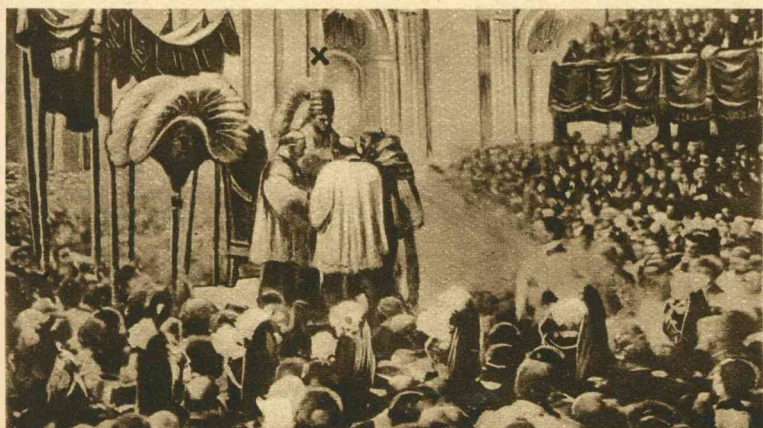
Brand in „Mercurius” te Amsterdam.

Verleden week woedde in het gebouw Mercurius aan de Prins Hendrikkade te Amsterdam een hevige middelbrand. Een gedeelte van het gebouw, waarin een hulppostkantoor is ondergebracht, werd totaal vernield. Op onze foto ziet men een gedeelte van het dak, dat eveneens verbrandde.

Gullelmo Marconi,

de uitvinder der draadloze telegrafie, is op 't oogenblik ernstig ziek. Hij werd 25 April 1874 te Griffone bij Bologna geboren. In 1909 ontving hij met Braun den Nobelprijs voor natuurkunde.

Links:

Dekroning van Z.H. Paus Plus XI, in de St. Pieter te Rome. Ongeveer 30.000 menschen woonden de plechtigheid bij. Op onze foto ziet men den Paus (X) met de kroon op het hoofd, omgeven door de kardinalen, die de plechtigheid verrichtten.

Rechts:

De begrafenis v. Prof. Bolland. Woensdag 15 Februari had, onder vele blijken van belangstelling de beaarding plaats van het stoffelijk overschot v. Prof. G. J. P. J. Bolland, in leven Hoogleraar in de Wijsbegeerte te Leiden. Onze foto werd voor het sterfhuys genomen.

VOOR ONZE HUISMOEDERS

Wild en Gevogelte.

Wild en gevogelte staan, wat de voedingswaarde betreft, ongeveer gelijk met visch. De verteerbaarheid van de eersten is echter grooter dan die van vleesch. Dit komt omdat wild en gevogelte, over het algemeen tenminste, een fijner vezel hebben, waardoor de verteringssappen van de maag er gemakkelijker kunnen binnendringen. Naar verhouding van hun voedingswaarden zijn wild en gevogelte echter zeer dure voedingsmiddelen.

Er zijn menschen die versch wild eenigen tijd bewaren, omdat het dan de voor vele liefhebbers zoo aantrekkelijke eigenaardigheid krijgt, adellijk te worden, wat eigenlijk hetzelfde is als meer of minder bedorven te zijn. Hierdoor zijn de spiervezels gedeeltelijk omgezet, waardoor het vleesch malscher geworden is. Te „adellijk“ wild kan voor de gezondheid echter zeer schadelijk zijn.

De kenmerken van wild zijn in hoofdzaken dezelfde als die, welke voor versch vleesch gelden. Voor hazen en konijnen, wanneer ze tenminste nog niet gevild zijn, gelden echter nog de volgende bijzonderheden: Men moet de ooren gemakkelijk kunnen inscheuren. Kan men dat niet, dan is het beestje stellig oud. Verder moet de rug goed gevuld aanvoelen, daar het beestje anders te mager is.

Bij gevogelte moet men nog op de volgende eigenschappen letten:

Men moet het borstbeen gemakkelijk kunnen indrukken, daar het diertje anders oud is.

De schubben aan de pooten mogen niet hard en hoornachtig zijn.

De inplantingen van de veeren mogen niet te diep zijn, terwijl men bij zwemvogels de zwemvliezen gemakkelijk moet kunnen inscheuren.

Is het noodzakelijk, wild of gevogelte eenigen tijd te bewaren, dan moet men het ongevid of ongeplukt aan de achterpooten ophangen. Is het echter reeds gevild of geplukt, dan moet men eerst de ingewanden eruit halen, daar deze het eerst bederven. Voorts kan een doek, in azijn gedrenkt of (bijv. bij hazen) water met azijn, erover gegoten, goede diensten bewijzen.

Nuttige Wenken.

Ledige flesschen, die muf ruiken, plaatse men eenigen tijd onder een loopende kraan. De mufte lucht zal dan spoedig verdwenen zijn.

Links: Sportpakje uit bruinachtig homespun, om 't middel een bruine leeren riem, en op de zakken en manchetten, bruin leeren knopen. Zeer lange dikke wollen das, oranjegeel, met donkere franje. Zelfde tint baret, als de das. Onder 't manteltje zien we een vestje van grijs lamsvel. Rechts: Voorjaarscostuum, van violetkleurig laken. 'n Kort jasje, 'n beetje getailleerd. De mouwen en de zijanten van 't jasje zijn gedeeltelijk bewerkt met zilverdraad. De hoed is van zwart satijn. Rand iets opgeslagen. Achter, waar de rand veel korter is, ligt een klein zijden strikje, waarvan een paar lusjes neerhangen. **BEP H. MENNENS.**

Wit-geëmailleerde pannen, die van het koken bruin zijn aangeslagen, zet men een nacht in chloorwater. Dan zijn ze 's morgens weer helder wit. Voor het in gebruik nemen natuurlijk goed uitspoelen!

Bij een Baby-portret

Je trekt er zoo'n oolijk snuitje
Jij, kindje klein,
Dat ieder denkt wat voor een guttje
Jij wel moet zijn.

Jij ziet er het leven nog vol zon
Zoo zonder zorg en pijn,
Och, dat je dat denkbeeld behouden kon . . .
Jij, kindje klein.

Laat steeds je lachje zoo eerlijk zijn,
Zoo zuiver en zoo goed,
Lach nooit in 't leven uit valschen schijn
Zooals bijna ieder doet.

Het Leven doet zoo dikwijls pijn,
Het eischt vaak hartebloed.
Behoudt je „Onschuld“, kindje klein.
Dan wordt het alles goed.

Bussum, 1921.

HENNIJ K.

Recept.

Brood-sneden.

Benodigd: een half oud brood; 125 Gr. tarwebloem; een theelepeltje zout; twee eieren; 1½ à 2 d.L. melk en wat frituurvet.

Bereiding: Snijd het brood in sneetjes van 1 c.M. dikte, doet er de korsten af, doop de sneetjes even in kokend water en laat ze dan op een vergiet uitlekken.

Maak onderwijl een gelijk beslag door de eierdooiers met het zout, de bloem en één d.L. van de melk glad te roeren en dit mengsel te verdunnen met nog wat van de overgebleven melk, zóo, dat het dik vloeibaar blijft. Dan mengt men er luchtig het stijfgeklopte eiwit door.

Zorg, dat een pan met heet frituurvet klaar staat; dompel de geweekte sneetjes brood in het deeg en bak ze dan in het vet goudbruin. Laat ze even op grauw papier uitlekken, maar dien ze toch zoo warm mogelijk op. Men kan ze, in plaats van aardappelen, bij verschillende groentenschotels (bijv. spinazie) opdienen.

VOOR DE JEUGD

TREURIG EINDE.

De groote beer Bruin uit de menagerie Person had een zoon, wiens opvoeding hem veel moeite kostte. Het was een mooi beertje, de kleine Bruin, maar het kind ving te veel bewonderende bliken op, hoorde te veel vleiende woorden. Hij werd ijdel, onwillig, onhandelbaar, ongehoorzaam.

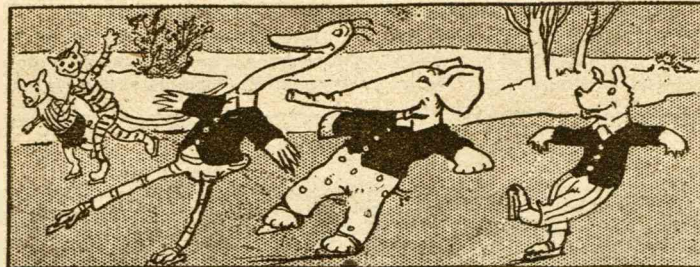
„Pas op!“ bromde papa Bruin met opgeheven poot, „dat loopt nog eens slecht met je af.“

En daarop volgde onveranderlijk de verzuchting: „Had ik je maar niet zoo mooi gelikt! . . . Het is mijn schuld, dat je zoo ijdel bent geworden.“

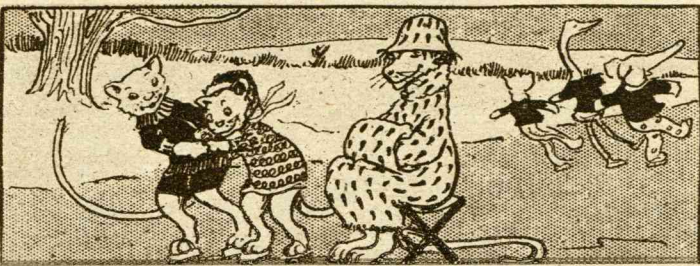
Op zulke vermaning en verzuchting volgde geregeld een spottend gebrom van Brintje Junior, die blij was, dat zijn ouders zich zoo moe hadden gemaakt met hem te belikken; maar hun daarvoor dankbaar te zijn, kwam niet bij hem op.

Zoo kwam de menagerie te Sarrequisemines, in den Elzas, aan, nadat ze eenige dagen gereisd had zonder dat er vertoeningen waren gegeven. Het laatste had kleinen Bruin verdrotten. Hij deed nog wel niet mee aan kunstmaken, maar het publiek mocht hem toch zien, en dan oogstte hij altijd veel lofuitingen, vooral van de kinderen die hem noezig, vonden. Hij dorstte er dan ook naar zich te laten kijken. En toen hij opeens bemerkte, dat de kooi niet sekuur gesloten was, duwde en rukte hij zoolang, tot de deur open was. Met een vreugdegebrom plompte hij met zijn zware pooten neer op den drassigen grond van den stal, waar op het oogenblik geen der knechts aanwezig was. Parmantig stapte hij de deur uit; maar het werd hem angstig te moede, toen hij opeens een groot plein voor zich zag, waar hier en daar menschen liepen. — Ons Brintje knipte met de oogen tegen het felle elektrische licht, want het was avond — keek naar rechts, naar links, en schuifde toen met zooveel haast, als hij maken kon, op een leegen wagen aan. Behoedzaam vliede hij zich er achter neer. Toen geen mensch meer te zien was en de lichten in de huizen werden uitgedoofd, kwam Brintje uit zijn schuilhoek en besloot den omtrek te onderzoeken. Het duurde niet lang of hij stond voor een kelderraam, waaruit een verbazend lekkere lucht kwam, van geroekte ham en versch brood. De zoon van meester Bruin had honger. Met een vreugdegebrom duwde hij zijn poot tegen het ruitje in het kelderraampje. Kletterend vielen de scherven naar beneden zóo hard in den stillen nacht, dat onze ontdekkingsreiziger er van schrok. Maar de heerlijke geur kwam zooveel te feller in zijn neusgaten; hij vergat den schrik, wrong zijn harig lichaam door het raampje, en viel

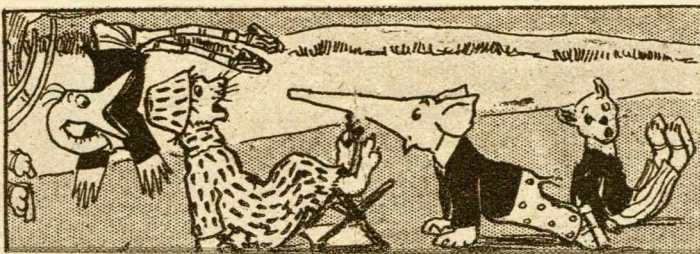
Jumbo en zijn vrienden op de ijsbaan.

„Hé, Kees en Bobbie,“ riep Jumbo zijn vrienden Ooievaar en Beer toe, „ga je mee schaatsenrijden. Kijken wie het hardste rijden kan!“
„O! dat verliezen jullie!“ zei Kees Ooievaar, „want ik heb de langste beenen.“
„Hallo, ik doe ook mee!“ schreeuwde Jan Tijger.

„Vooruitrijden is geen kunst,“ zei Kees, „maar achteruit, dat is je waro!“
„Dat kan ik ook!“ riepen Jumbo en Bobbie.
„Ja maar ik win 't! Dat wist ik wel,“ lachte Kees.
Een eindje verder op de baan zat mevrouw Leeuwijn op een vouwstoeltje, terwijl ze keek naar haar twee dochtertjes, die aan het leeren waren. Daar komen de drie jongens met een vaart achteruit aanrijden.

Plotseling . . . kras . . . Bom! Mevrouw Leeuwijn voelt zich eensklaps opgetild en tuimelt achterover op het ijs. Kees Ooievaar vliegt recht over haar heen terwijl Jumbo vlak voor haar terecht komt. Mevrouw Leeuwijn was zoo boos, dat ze het drietal onmiddellijk naar huis stuurde.

dan moet je hem ook goed leeren schrijven. Als je engelsch leert, zal je hooren dat dit woord eigenlijk beteekent: sukkeldraf van een paard.

Adri v. d. Valk. — Ja, die guitenstreken van Jumbo en zijn vriendjes vallen bijzonder in den smaak en daarom heb ik er over gedacht ze wat meer te plaatsen. **OOM TOM.**

na een halve minuut met den eetlust van een uitgehongerden beer aan op de eetwaren, welke op de kelderplanken stonden. Zijn klauwen grepen, zijn tanden retten, zijn kiezen vermaalden. Hij gunde zich den tijd niet om eenig geluid uit te stooten. En terwijl zijn keel slikte, zijn kiezen kauwden en zijn pooten zich uitstrekten naar nieuwen voorraad, vergastten zijn oogen zich aan wat straks zijn berengehemelte streelen zou. Het was een heerlijkheid. Het Brintjeskind schudde van ingehouden schaterlachen, als het dacht aan de vermaningen tot voorzichtigheid, die zijn vader hem geregeld gaf.

Daar ging de kelderdeur voorzichtig open.

„Hu! . . . klonk het en de kelderdeur ging haastig toe.“

Brintje Jr. schrok bijna evenzeer als die persoon achter de kelderdeur. De ham viel hem uit den muil, hij zag niets meer van al het lekkers op de planken, hij had nog maar oogen voor de deur, waarachter men menschen hoorde loopen, vragen stellen en uitroepen doen. Met hangenden staart en haren, die te berge rezen, schoof het Berenkind naar een kelderhoek. Bevend van angst drukte het zich tegen den muur. Daar vloog de deur open. Menschen stormden naar binnen.

Het Brintjeskind zag bezemstelen, poken, stokken, sabels, gordijnroeden, lichten, het voelde slagen, het sprong naar rechts, het sprong naar links, het voelde bloed, het gromde, beet, brulde, het voelde zijn voorpooten machteloos worden, het voelde zich zoo akelig, zoo pijnlijk, het kon zich niet meer verdedigen: het voelde, dat het leven vlood.

En nog sloegen de menschen op het beertje, dat zoo bang voor hen was. En nog schopten en stootten en traptten ze hem. Toen ze ophielden was het Brintjeskind al sedert eenige minuten dood. Het zag er zoo verminkt en vuil en akelig uit, dat geen der mannen hem wilde vastpakken; het bleef tot den volgenden dag in den kelder liggen, toen een man van den reinigingsdienst het kwam wegruimen.

Ons Babbelhoekje

Jaap Bellaar Spruyt. — Bij ieder prijsraadsel wordt vermeld, tot hoelang men kan inzenden; een week daarna wordt de uitslag meegedeeld. Bij prijsraadsel XXV staat als datum 30 Maart, dit is echter een fout en moet 1 Maart zijn. De uitslag komt dus in het nummer van 8 Maart.

Manny Kuiper. — Ik vond het japansche papier heel aardig.

Wel zoo, leer je dansen. Maar zeg, als je de Foxtrot leert dansen, dan moet je hem ook goed leeren schrijven.

VAN DUISTERNIS TOT LICHT

door GILBERT VESSELL

10)

Maar ik had al mijn wilskracht en mijn zelfbeheersching nodig om niet zelf een zenuwpatiënt te worden.

Anna zorgde als een moeder voor mijn vrouw; ze bleef ook na mijn terugkomst bij ons. En ik vond berusting in de gedachte, dat we alles deden om Pauline's leven naar omstandigheden zoo gelukkig mogelijk te maken.

De winter ging voorbij; het werd lente. Ik had een groot deel van het koude seizoen in mijn bibliotheek doorgebracht en het eene boek na het andere gelezen. Soms las ik Pauline voor, iets heel eenvoudigs, een sprookje; ze luisterde aandachtig, maar als ik vroeg of ze het geheel begrepen had, was haar antwoord meestal „neen, niet goed.”

Helaas kon ik niet veel gelegenheid vinden om mij aan mijn muziek te wijden. Ik had een mooien nieuwen vleugel aangeschaft toen mijn oogen beter waren, en mijn muziek ging me nog meer aan het hart dan mijn boeken. Maar zoodra ik speelde, werd Pauline onrustig; het scheen wel of muziek pijnlijke herinneringen in haar opwekte, althans rusten; alleen wanneer zij met Anna een wandeling maakte nam ik de gelegenheid tot spelen waar.

Op een morgen toen ik voor den vleugel wat zat te fantaseeren, werd er een bezoeker aangediend. Hij had geen naam genoemd, maar gezegd dat hij uit Genua kwam. Dat moest Macari zijn! Mijn eerst neiging was, te zeggen dat ik hem niet ontvangen kon, maar Macari was de eenige schakel tusschen Pauline en haar verleden, de eenige man die mij iets naders omtrent haar kon vertellen, zooals hij trouwens beloofd had. En het was misschien zelfs mogelijk dat hij haar onder zijn invloed tot meer helderheid zou brengen. Die kans mocht ik niet laten voorbijgaan.

Hij kwam binnen en groette mij met een vriendelijk woord. Terwille van het nut dat ik van hem zou kunnen hebben liet ik evenmin iets merken van mijn vijandige gevoelens. Ik bood hem een stoel aan en we staken sigaren op.

„U ziet, dat ik mijn woord heb gehouden,” zei hij glimlachend.

„Ik dank u. Bent u al lang hier?”

„Een paar dagen. En ik denk te blijven tot het daarginds wat gekalmeerd is. Het liep mis.”

Ik keek hem vragend aan.

„Nu,” zei hij, „u weet wel van den dokter wat mijn handwerk is.”

„Zooals u wilt?”

„Zooals u wilt. Ik werk voor de vrijheid van Italië, voor de republiek. Dat deed ook Ceneri. Maar zijn taak is afgelopen.”

„Hoezoo?”

„Hij werd gearresteerd in Londen. Sinds maanden was hij in de gevangenis. En op het oogenblik is hij op weg naar Nieuw-Caledonië. Twintig jaar dwangarbeid in de mijnen.”

Ofschoon Ceneri mij niet zoo na aan het hart lag, schrikte ik toch. De man was mij trouwens sympathieker dan Macari.

„En u ontsnapte?”

Hij lachte. „Juist. Om een van uw uitstekende sigaren te komen rooken. En laten we nu eens praten. Wat vertelde Ceneri u van mij?”

„Weinig of niets.”

„Ook niet mijn eigenlijken naam?”

„Neen.”

„Die zal u verwonderen. Ik heet Anton...”

Ik sprong op. „Dezelfde naam als...”

„Juist. Ik ben een broer van Pauline.”

Ik geloofde hem niet, daar dokter Ceneri mij immers verteld had dat Macari Pauline het hof had gemaakt. Maar ik sprak hem niet tegen; het leek mij beter hem eerst te laten uitspreken.

„Ja,” ging hij voort. „Ik ben in Italië geboren en grootgebracht. Pauline's en mijn vader trouwde na Ceneri's zuster. Zij stierf jong en liet zijn fortuin na aan zijn vrouw, die kort daarna eveneens overleed. Ceneri werd toen onze voogd en de beheerder van ons kapitaal. U weet wat er met het geld gebeurde?”

„Ja. Het werd voor uw republikeinsche actie gebruikt.”

„Ja, voor Italië. En ik verwijt het Ceneri niet.”

„Laten we er dan niet meer over spreken.”

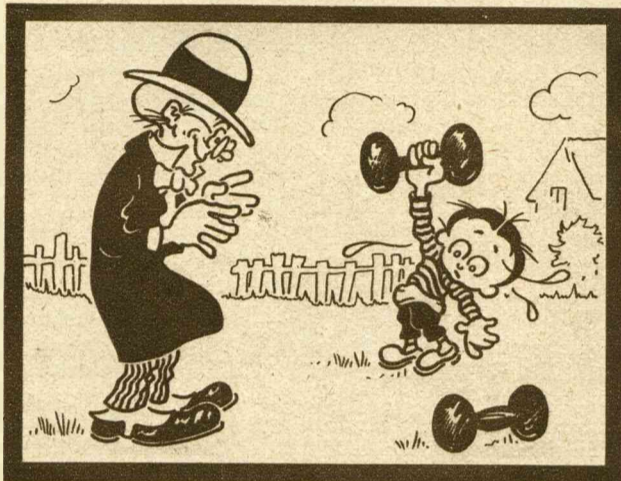
„Dat is te zeggen,” vervolgde mijn bezoeker, „er zou toch wel iets te doen zijn om voor al die opofferingen beloofd te worden. Sedert Ceneri en ik individueel ons geld en onze beste krachten gaven, is er veel veranderd. De propaganda voor vrijheids-ideeën is veel beter georganiseerd. Er zijn fondsen voor gevormd. Het russische gouvernement bijvoorbeeld zou zeker te bewegen zijn om ons schadeloos te stellen.”

„Mogelijk. Maar het kan mij onverschillig laten. Ik kan ook buiten Pauline's fortuin.”

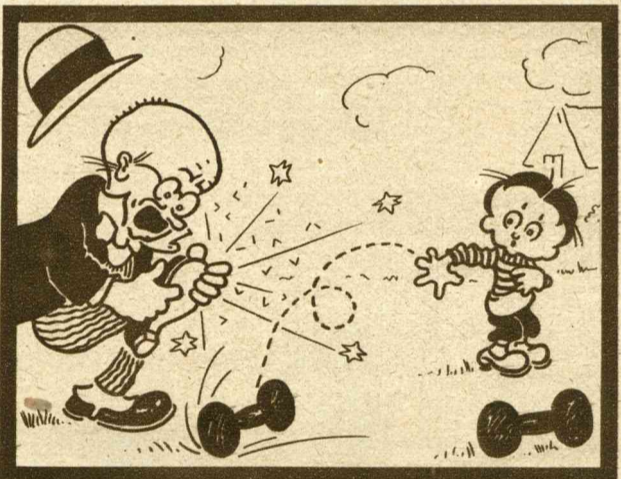
„Maar ik niet!” zei hij lachend. „Als ik u de papieren bezorg, die bewijzen dat ik uw zwager ben, zoudt u me door uw relaties aan een pas voor Rusland kunnen helpen, misschien ook aan reisgeld. Ik zou u daartegenover waarborgen kunnen geven, dat de helft van het teruggewonnen geld weer aan Pauline komt. Zoo zou het mes aan twee kanten snijden. Mij dunkt, dat u niet het recht hebt een voorstel af te wijzen, dat in zijn gevolgen uw vrouw ten nutte kan zijn. Ik vraag u niet veel risico. Denkt u er eens over.”

Ik beloofde hem dat, begrijpend dat ik niets zou winnen door hem af te stooten.

Een domme vraag met een raak antwoord.

Oom: „Wel, Pietje, ben je met halters aan 't werk?”

Pietje: „Hoe kom-ie daarbij. Ik neem proeven omtrent de gevoeligheid van sommige groote teenen!”

„Zou ik nu mijn zuster kunnen zien?” vroeg hij.

„Ze zal wel dadelijk thuishkomen.”

„Arm kind... Ze zal me wel niet herkennen. Ik ben veel ouder en we hebben elkaar in lang niet gezien.”

Ik vertrouwde hem nog niet recht, maar liet dat niet blijken.

„Vertelt u mij intusschen eens: wat was de schok waardoor Pauline het verstand verloor?”

„Ik mag het u niet zeggen. Later misschien.”

„Maar waarom was u zoo woedend toen u van haar huwelijk hoorde?”

„Ik vond het schandelijk van Ceneri, in Pauline's omstandigheden haar als het ware te verkoopen. Ik voel me als haar broer verantwoordelijk voor haar, dat begrijpt u. En Ceneri wist dat ik voor haar, na haar herstel een ander huwelijk op het oog had, met een Italiaan van hooge geboorte. Zulk een echtgenoot kwam aan zulk een schoone en liefvallige vrouw toe. Vergeef me zoo ik u in dat verband onaangename woorden heb toegevoegd. Ik liet me door den eersten indruk meesleepen. Het spijt me nu.”

Op dat oogenblik kwam Pauline binnen. Ik was benieuwd te zien welken indruk hij op haar zou maken.

„Pauline,” zei hij dadelijk, „herken je me?”

Ze zag hem aan, maar schudde twijfelend het hoofd. Toen hij haar hand nam, scheen ze een gevoel van tegenzin te moeten overwinnen.

„Arm kind,” zei Macari, „dit is erger dan ik verwacht had.”

„Bedenk je eens,” vroeg ik aan Pauline. „Weet je niet wie deze heer is?”

Ze streekte met de hand over het voorhoofd en antwoordde met een zucht: „non mie ricordo — ik herinner 't mij niet.”

Het trof mij dat ze italiaansch sprak; dit bewees dat ze toch op vage wijze herinneringen aan Italië met hem verbond. Nog iets anders trof mij; ze keek hem voortdurend aan, terwijl ze toch als regel tegenover bezoekers de oogen neergeslagen hield. Macari sprak voortdurend met haar, trachtend haar denkvermogen te scherpen; er was iets van vrees in haar oogen, maar ze leek zooveel levendiger dan vroeger, dat ik begon te hopen in Macari een helper te hebben gevonden — een reden te meer om hem te vriend te houden. Daarom drong ik er bij zijn vertrek op aan dat hij spoedig zou terugkomen, wat hij beloofde.

Na zijn vertrek bleef Pauline erg onrustig, en dat was voor mij een reden te meer om haar opnieuw in Macari's gezelschap te brengen. Hij kwam reeds den volgenden dag weer, en nog dikwijls daarna. Pauline zuchtte als hij binnen kwam en het deed mij innig leed te zien dat zijn gezelschap haar pijnlijk was, maar juist de waarschijnlijkheid dat Macari een crisis in haar leven naderbij scheen te brengen, deed mij volhouden.

Op een dag zaten de Italiaan en ik na tafel nog bij een glas wijn tezamen; Pauline had plaats genomen op een rustbank, en we luisterden naar zijn verhalen, die gewoonlijk het aanhooren wel waard waren. Hij vertelde van zijn militairen dienst; hoe hij in den oorlog had meegevochten, hoe een slag zijn rechterarm had gebroken en hoe hij met de linkerhand zijn bajonet in het hart van zijn tegenstander had gestoken. Hij had al pratende een mes van de tafel opgenomen en maakte daarmee een stootende beweging door de lucht om zijn verhaal te illustreren.

Op dat oogenblik uitte Pauline een kreunend geluid en toen ik mij omwendde zag ik haar met gesloten oogen op de bank liggen, bewusteloos. Ik nam haar op en droeg haar naar haar kamer. Anna was juist uit, en dus snelde ik naar de eetkamer terug om een haastig afscheid van Macari te nemen.

„Ik hoop dat er niets ernstigs is,” zei hij.

„Neen, een flauwte. Ik denk dat ze van uw laatste gebaar schrok.”

Bij Pauline teruggekomen, trachtte ik haar met de gewone middelen bij te brengen. Ze lag als levenloos, slechts zacht ademend. Ik was in een toestand van de uiterste spanning; een gevoel was in me dat me een beslissing deed verwachten. Ik geloofde vast, dat zij ontwaken zou in het volle bezit van haar geestvermogens. Ik bette haar voorhoofd met koud water, ik deed haar een reukzout inademen, ik legde mijn wang tegen de hare, ik riep haar naam — en al dien tijd was ik overtuigd dat het volgende oogenblik de beslissing ten goede zou brengen.

Het duurde ruim een uur. Toen, juist als ik van plan was den dokter te telefoneeren, begon haar pols sneller te slaan, het bloed in haar gezicht terug te keeren. Ze sloeg de oogen op, en ik wachtte met ademloos ongeduld haar eerste woord.

Toen kwam Pauline, mijn vrouw, tot het leven terug; ze richtte zich op en keek mij aan. En in haar oogen zag ik wat ik nooit opnieuw hoop te zien.

VIII

Pauline ontwaakte, en een huivering ging door me heen toen ik haar in de oogen zag. Het was niet het herboren verstand; het was ook niet de waanzin. Haar oogen, wijd opengesperd, waren geheel levenloos. Zij schenen geheel niets te zien.

Ik sprak haar toe. Zij scheen mijn aanwezigheid niet te bemerken. Haar oogen starden in een enkele richting, glansloos, dood.

Plotseling stond ze op en verliet snel de kamer. Ik volgde haar. Ze ging de trap af en opende de straatdeur. Ik riep haar terug, ik smeekte, ik beval haar binnen te blijven. Het geluid van mijn stem scheen haar niet te bereiken. Het was mij onmogelijk haar met geweld tegen te houden; dus besloot ik haar te volgen. Het gelukte mij haar vlug een mantel om te hangen en de capuchon daarvan over haar hoofd te slaan; zij weerde mij niet af, scheen het nauwelijks te merken. In het voorbijgaan had ik mijn hoed gegrepen en nu liep ik naast haar voort, in gespannen afwachting van wat gebeuren zou.

Ze liep met snelle, gelijkmatige passen, als iemand die zeker is van zijn doel. Ofschoon ik vlak naast haar was, scheen ze geen besef van mijn aanwezigheid te hebben. Haar oogen bleven recht voor haar uit gericht; de uitdrukking van haar gezicht veranderde niet.

(Wordt vervolgd).

PANDER
& ZONEN

DEN HAAG AMSTERDAM
ROTTERDAM

AXMINSTER TAPIJTEN
vanaf Fl. 8.75 per Mtr.

VOOR

Grappjes.

John: „Ik hoor, dat je je engagement met Willy verbroken hebt?”

Dick: „Ja. Ik dacht dat zij volmaakt was, maar gisterenavond ontdekte ik iets aan haar, dat mij niet aanstond.”

John: „En wat was dat?”

Dick: „De arm van Bill.”

Vader zit met zijn zoontje in den trein.

Vader: „Fritsje, leun niet zoo uit het raampje. Je valt er nog uit!”

Fritsje leunt en blijft leunen!

Vader: „Fritsje, kom naar binnen!”

Fritsje leunt en blijft leunen!

Vader neemt nu Fritsjes muts af, en verbergt die snel achter zich. Fritsje aan 't schreien natuurlijk: hevig, onbedaarlijk. Andere passagiers in de coupé kijken verstoord. Huilen en schreeuwen hun kinderen thuis niet genoeg? Moeten zij het in den trein nu nog van een andermans kind hebben? Vader bezijkt voor hun booze blikken en zegt: „Stil maar, Fritsje, ik zal hem wel fluiten!”

Vader fluit, en 't mutsje van Fritsje staat weer op het hoofd van 't joggie. Dat vindt het ventje natuurlijk grappig. Hij grijpt zijn muts, werpt die uit het raam en zegt: „Fluit hem nog eens. Vader!”

Tooneelspeler A: „Zie ik je vanavond nog op de soos?”

Dito B: „Stellig. Ik word in de tweede acte al vermoord!”

Dito A: „Gelukkige kere! Ik trouw pas in de vijfde acte.”

Advocaat: „Het is dus zeker, dat U uw rekening persoonlijk hebt aangeboden?”

Client: „Ja.”

Advocaat: „En wat zei hij tegen u?”

Client: „Dat ik naar den duivel kon loopen.”

Advocaat: „En wat hebt u toen gedaan?”

Client: Nou — ik ben natuurlijk direct naar U toegekomen!”

Rechter: „U kunt dus kiezen: een dag hechtenis of drie gulden.”

Veroordeelde: „Geef u mij dan maar de drie gulden!”

Hij: „Huilde je toen ik ziek was nu werkelijk, omdat je bang was, dat ik dood zou gaan?”

Zij: „Ach neen — ik zag zoo tegen die begrafenisdrukke op.”

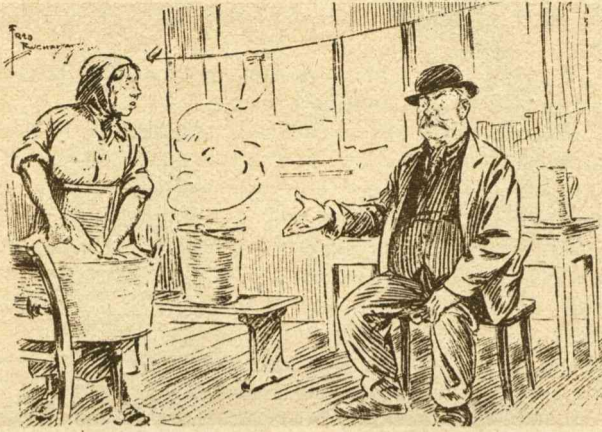
Allerlei Wetenswaardigs.

UIT DE GESCHIEDENIS DER ASTRONOMIE.

Hoezeer de wetenschap, die men gewoon is met den naam sterrenkunde aan te duiden, zich ontwikkeld heeft, valt uit het volgende duidelijk af te leiden.

In den tijd van Hipparchus kende men slechts 1028 sterren, die later in den eersten, door Ptolemaeus vervaardigden catalogus werden opgeteekend. In dezen tijd werden ook voor het eerst berekeningen gemaakt over den afstand van de aarde tot de maan.

In de middeleeuwen werd de tweede sterrencatalogus gemaakt. In 1437 publiceerde Klughberg een lijst, die 1018 sterren bevatte, in hoofdzaak dezelfde als de catalogus van Ptolemaeus. Tusschen 1792 en 1798 publiceert Lalande een catalogus, die 50.000 sterren telde. En thans is men bezig met het samenstellen van een fotografischen catalogus, welke alle sterren zal bevatten tot de elfde grootte, benevens

Het hoofd des gezins: „Je behoeft heelemaal niet tegen mij op te scheppen! Wie houdt jou en de kinderen in 't leven? Wie verdient den werkloozesteun voor jelui?”

van een atlas met afbeeldingen van de sterren tot de veertiende grootte. Voor dit werk zal men 10.000 clichés noodig hebben. Door achttien observatoria wordt aan dezen reusachtigen arbeid gewerkt. Men berekent, dat het werk over vier of vijf jaar voltooid zal zijn, maar dan zal men ook een catalogus bezitten, die twee à drie miljoen sterren telt, terwijl er op de kaart meer dan twintig miljoen zullen staan opgeteekend.

WANNEER CANNES BEKEND WERD.

Het Fransche plaatsje Cannes, dat dank zij de aldaar onlangs gehouden conferentie, thans over een wereldreputatie beschikt, was tot 1834 nog een geheel onbekend dorp. Toen werd het „ontdekt” door Lord Brougham, in zijn tijd een zeer bekend staatsman. Hij was n.l. van plan een reisje naar Italië te maken, maar op reis vernam hij, dat in dat land de pest heerschte. Hij bleef dus in het eerste te beste dorp, dat hij aandeed. Toevallig was dit dorpje Cannes, een zeer onbeduidend plaatsje, welks inwoners door de vischvangst in hun onderhoud voorzagen. De Engelsche staatsman werd evenwel getroffen door de buitengemeen schoone natuur, die de omgeving van het dorpje een waar lustoord maakt. Hij genoot er volop, en toen hij in Engeland terug was, gaf hij aan zijn bewondering uiting in een enthousiast artikel. Sinds dien tijd was Cannes aan de vergetelheid ontrukkt en brak er voor het plaatsje een betere toekomst aan.

Hotelgast: „Ik moet een andere kamer hebben.”

Eigenares: „Het spijt mij, mijnheer, maar alle kamers zijn bezet.”

Hotelgast: „En toch moet ik een andere kamer hebben.”

Eigenares: „Waarom dan, mijnheer?”

Hotelgast: „Nou, de mijne staat in lichte laaie.”

IEDEREEN

WERK HARD — ZOOVEEL TE LANGER LEEFT GIJ!

Een bekend Amerikaansch geneesheer is tot de conclusie gekomen, dat het gejaagd, snel en hard werken van onzer zenuwachtigen tijd absoluut niet schadelijk is voor de gezondheid. Integendeel: hoe intenser het leven is, des te langer duurt het. De dokter is tot deze conclusie gekomen, toen hij een studie schreef over den duur van het leven. Hij deelt daarin mede, dat in de oudheid de gemiddelde levensduur van groote mannen 55 tot 57 jaar was, terwijl die thans gestegen is tot 63 à 68 jaar. Zijn conclusies zijn gebaseerd op de onderzoeken van het leven van een en veertig Grieken en Romeinen en een en veertig Amerikanen, gerecruteerd uit de voornaamste politici, zakenmensen, en financiers.

De kans, dat de eene vingerdruk op den anderen lijkt is één op de 64.000.000.000.

Het krachtigste luchtvaartstation van de wereld is dat, hetwelk te Dyon (Frankrijk) is opgericht. Zijn licht, dat tweehonderd mijl ver weg kan worden gezien, is saamgesteld uit acht booglampen met een lichtsterkte van 1.000.000.000 kaarsen.

MENSCHEN VAN METAAL.

Er zijn in het menschelijk lichaam zeer vele zonderlinge substanties gevonden; o.a. heeft men ontdekt, dat het een groote hoeveelheid metalen bevat van verschillende soorten.

Eenige jaren geleden maakte een bekend scheikundige bekend, dat hij in de schildklier jodium had gevonden, en deze ontdekking bracht sommige geleerden ertoe te gelooven, dat ook andere niet-verwachte elementen in, buitengewone omstandigheden hun weg kunnen vinden in de menschelijke organen.

Zij ontdekten, dat er ijzer, en in sommige gevallen ook koper in het bloed is, en dat koper en andere zware metalen in aanzienlijke hoeveelheden in de lever voorkomen. Sommige geleerden hebben zelfs verklaard, dat zij ook arsenicum — zij het ook in kleine hoeveelheden — gevonden hebben.

Broom is gevonden in de zenuwen en spieren van sommige dieren zoowel als van menschen, maar steeds in zeer kleine hoeveelheden. Ofschoon broom en jodium veel overeenkomst vertoonen in hun scheikundige werking, zijn zij toch nooit samen in het zelfde deel van het lichaam aangetroffen.

Chester was de eerste plaats in Engeland waar paardenrennen plaats hadden. In 1609 loofde de burgemeester van Chester een prijs uit voor een wedren.

Een voordeel der huidige dames-mode is, dat een moeder haar rok niet behoeft te verkorten, wanneer zij hem door haar jongste dochtertje wil laten afdragen. Wat — indien tijd nog immer geld is — een groot voordeel beteekent, nu het geld zoo duur is. —

Gulden Woorden.

Vertrouw nimmer op de hulp van anderen, maar steun alleen op eigen kracht.

Niet hij, die het meest spreekt, heeft het meest te vertellen.

Die wikt eerst eef hij 't waagt, zal na-rouw van hem keeren.

Waar goê voorgangers zijn, daar zijn ontstoken lichten, En goede boeken, die in deugd de jonkheid stichten.

Wat eenzaam leeft, is levend dood.

HOUDT UW HUIS REIN!

Reinheid is de eerste voorwaarde voor een genoeglijk en gezellig tehuis. Een huis, dat smerig en stoffig is, kan onmogelijk gezellig en behaaglijk zijn. Zeer vele vrouwen hebben dit tot hun schade en schande reeds ondervonden.

Om een huis goed en grondig te reinigen is een stoffer en blik, een bezem en een plumeau echter niet voldoende. Deze gereedschappen verplaatsen de stof, de onreinheid, maar doen haar niet uit uw huis verdwijnen. Daarom heeft men langen tijd gezocht naar een werkelijk afdoende manier om huizen te reinigen. Tenslotte zijn wetenschap en techniek erin geslaagd een methode aan de hand te doen, waarbij door middel van electriciteit, vacuum en zuigenden luchtstroom een woning volkomen gezuiverd kan worden.

Deze methode is thans geperfectioneerd in de Lux-apparaten, waardoor iedere andere reinigingsmethode thans als onvolkomen en verouderd beschouwd moet worden.

Met een Lux-apparaat kan men zoowel de meubelen als de karpotten, gordijnen enz. in zeer korten tijd intens van alle mogelijke stofdeelen, larven en motten reinigen, terwijl aan de te behandelen voorwerpen absoluut geen schade wordt toegebracht.

De Lux-apparaten, die in verschillende modellen en-systemen geleverd worden, zijn zoo billijk in prijs, dat iedereen er zich een kan aanschaffen. Inlichtingen — ook demonstraties — worden gaarne gegeven door N. V. Electrolux, Fluweelen Burgwal 6, 's-Gravenhage. Schrijf aan dat adres en U zult alles vernemen, wat U wenscht te weten.

